

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE DIAMANT VAN PLINIUS

N° 2747

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenboudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De diamant van Plinius

HOOFDSTUK I

IN HET GOUDGRAVERSDORP

Het was omstreeks acht uur in de morgen, en traag, als met tegenzin, was de dag aangebroken. De zon was zoëven net boven de horizon verschenen en goot nu een onzeker schijnsel over de eindeloze sneeuwvlakte en de nauwelijks gebaande wegen, die door deze vlakte heen liepen naar het goudgraversdorp, dat daar pas een jaar geleden was gesticht en nu al een bevolking van bijna tweeduizend zielen telde.

Eigenlijk was Yellow Creek in Alaska niet veel meer dan een kamp, want alle

huizen waren zonder uitzondering van hout opgetrokken en dan nog meestal op bijzonder ruwe wijze uit onbehouwen boomstammen, waarbij de naden met rendiermos, uitgeplozen hennep en in enkele gevallen met kalk waren dichtgestopt.

Yellow Creek bezat feitelijk maar één straat en die was dan ook vrij druk. De nederzetting bestond uit twee rijen huizen, of hutten, zoals men wilde, meestal losstaand gebouwd en van elkaar gescheiden door de door duizenden platge-

lopen weg, die van het zuiden kwam, en verder noordwaarts liep, naar onbekende streken, om te verdwijnen in het eeuwige ijs, het gebied van de dood, waarvan maar zeer weinigen terugkeerden op hun jacht naar het gele goud.

In het zuiden, aan de oevers van de nu dichtgevroren Joekon, was nog enig spoor van beschaving, kon men nog rekenen op enig comfort, in de grote nederzetting, die men daar vond, hier en daar beschikte men zelfs over een telefoon als vertegenwoordigster van de technische beschnaving.

Maar hier was niets anders dan de vreselijkste ontbering, hier werd het leven als het ware in zijn meest primitieve vorm geleefd, men at, men sliep en men vocht om de volgende dag te kunnen halen.

En Yellow Creek, was nog niet het ergste. Sinds een paar maanden deden geruchten de ronde, dat er nog noordelijker, verder bij de poolcirkel, nieuwe vindplaatsen van goud waren ontdekt, op het gebied van de Eskimo's, dicht bij de oorsprong van de Noatak rivier.

En direkt was er, ondanks het vergevorderde winterseizoen, een bijna eindeloze stroom mannen naar het noorden getrokken, allen bezielde en voortgedreven door de vurige wens zich meester te maken van het goud, dat, als men de geruchten mocht geloven, als het ware opgescheept zou liggen en maar voor het grijpen was. En vele van die mannen stierven...

Zij waren niet bestand tegen de verschrikkelijke ontbering, zij kenden het land niet, zij wisten niet hoe zij zich moesten wapenen tegen de ontzettende koude, men bedroog hen op allerlei manieren en zij kwamen om in de strijd. Maar hun dood schrikten de anderen, die na hen kwamen niet af.

Wanneer eenmaal de goudkoorts zich heeft meester gemaakt van de mens, dan deinst hij nergens voor terug.

Yellow Creek beleefde in die tijd een periode van bloei.

De weinige winkeliers en de zes of zeven kroeghouders verdienden veel

geld. Want telkens kwamen er nieuwe gouddelvers opzetten, om de plaats in te nemen van hen, wier gebeente daarginds, ver in het noorden verbleekte op de grenzeloze sneeuwvlakten.

De winkel van Ted Fleece was zeker wel de grootste en ook de best gesorteerde. Hij was de man, die het altijd al het ware scheen te ruiken, wanneer ergens in het hoge noorden een trek ontstond, als gevolg van het gerucht, dat er in de buurt goud was gevonden.

En nauwelijks stonden er drie of vier hutten bij elkaar of Fleece verscheen, eerst met zijn grote woonwagen, om de kat uit de boom te kijken. Bleken de vooruitzichten gunstig, dan liet hij een klein legertje werklui aanrukken, begeerig om een paar dollars te verdienen en bouwden voor hem het blokhuis, dat zijn winkel en woning zou worden.

Fleece bleef dan op dezelfde plaats totdat het tij verlopen was en dan verzette hij de bakens en vertrok naar elders. Soms bleef hij maar twee maanden op dezelfde plek, als zijn instinct hem eens bedrogen had, wat echter nu maar heel zelden gebeurde, maar ook wel eens twee jaren of langer.

Hij was er trots op, dat hij Yellow Creek als het ware gesticht had, de nederzetting dicht bij de oorsprong van de Kojakuk, een van de voornaamste zijrivieren van de Joekon.

Of er daar in het noorden werkelijk goud zat, interesseerde hem weinig, het was voldoende, dat men het dacht en dat er een onophoudelijke stroom van door de goudkoorts aangegrepen gelukzoekers door het dorp trok, die van alles nodig hadden, nieuwe sledenijzers, een zweep van buffelleer, strengen voor de sleden, geweervet, gedroogd vlees, pemmican genaamd, patronen, vetleren laarzen, verbandlinnen, sneeuwbrillen, enzovoorts...

Fleece verkocht schoenveters en blikken waterketels, lucifers, die een dollar per doosje kostten, revolvers, ledertuil, zadels, als het moest, ook de paarden er bij. Maar paarden zou hij in die tijd niet verkopen, dat wist hij wel, al was

het even zeker, dat sommige onnozele « Greenhorns » (nieuwelingen), hem in alle ernst gevraagd hadden of hij hun geen span paarden kon verkopen, alsof die dieren zouden kunnen bestaan onder deze omstandigheden, nu de vlakke bedekt was met een meter dikke laag sneeuw, nu er geen enkel grashalmpje groeide en op een plek, duizenden mijlen verwijderd van iedere stal, of van een opslagplaats van hooi of haver.

Nee, het rijk was nu aan de honden en voor hen had Fleece goed gezorgd, want hij had een reusachtige voorraad gedroogde vis ingeslagen en als de wind maar gunstig was, dan kon degene, die op weg was naar Yellow Creek, al mijlen van tevoren weten dat hij zijn doel naderde, door zijn reukorgaan te gebruiken.

Maar al stonk de vis van Fleece ongelooflijk, de uitgehongerde en vermoeide honden aten er met graagte van.

Naast de bazar van Fleece, zoals de man zijn winkel gedoopt had, lag het café van Buck Howard, een ruwe gevaarlijke kerel, die zich nooit ergens zou vertonen zonder zijn revolver, waarmee hij wist om te gaan op een manier, die het voor zijn medebewoners erg onaangenaam maakte, wanneer zij zich zijn vijandschap op de hals haalden.

Cok het café was uit boomstammen opgetrokken en was vrij groot. Men kwam van de straat door een ruwe deur eerst in een soort voorportaal en door een tweede deur onmiddellijk in de grote gelagkamer. Twee zijden daarvan waren ingenomen door een gaanderij, op ongeveer twee meters van de vloer en die door houten palen ondersteund werd.

Op die gaanderij kwamen een tiental « Chambres Séparées » uit, waar, voor de gasten die het wensten, gelegenheid bestond zich af te zonderen met een van de zes vrouwen, die in dienst stonden van Buck Howard : rampzalige wezens, hierheen gedreven door het noodlot, of door het verlangen, in korte tijd veel geld te verdienen. Meestal vertoonden die vrouwen zich, ook al vroor het buiten twintig graden, in korte rokjes en

met blote armen.

In een hoek van het grote vertrek stond een kolossale kolomkachel, die het lokaal moest verwarmen en daarnaast een piano, een oud, ontstemd geval, met een iele toon en op dit instrument speelde iedere avond een nog jonge man, met een hol, uitgeteerd gezicht, samen met een violist, een man van een jaar of vijftig, die sterk dronk en met starre ogen voor zich uitkeek, terwijl hij, bijna onbewust, de ene foxtrott en rumba na de andere speelde. Op die muziek dansten dan de gasten, soms met een van de vrouwen en vaak met elkaar, want de zes « dames van Buck », zoals zij in de wandeling genoemd werden, vormden met nog een enkele andere vrouw, het totale vrouwelijke element van Yellow Creek.

Er was nog een andere attractie en dat was de roulette, die in het midden van het grote vertrek stond en waar Buck Howard meestal een wakend oogje op hield, om toe te zien, dat zijn assistent hem niet in de nek keek.

En als hij daar niet was, dan stond hij achter het uit planken getimmerde buffet en liet zijn kleine zwarte ogen over zijn gasten gaan.

Niets ontging hem. Hij had dadelijk de nieuweling herkend, of de man, wiens zakken goed gespekt waren, daar hij juist een grote voorraad huiden had verkocht en dan knipoogde hij naar een van de dames, wenkte naar de nieuw-aangekomene, waarna de zwaar opge maakte vrouw op hem toe liep en met een gedwongen glimlachje op het vermoeide gezicht naast hem ging zitten, om hem flink te laten drinken. Drinken of tot spelen en dikwijls genoeg ontstond er een hevige ruzie, waarbij de revolvers en messen een woordje meespraken.

Zeker, er was een sheriff in het dorp, door de inwoners zelf gekozen en die twee flinke kerels tot zijn beschikking had, maar wat konden die uitvoeren tegen een woeste bende, verhit door harts-tocht en drank en die dikwijls in het donker vocht, omdat de petroleumlam-

pen waren stukgeslagen.

En dan, niemand mengde graag de sheriff en zijn mannen in hun zaken, want verreweg de meesten hadden altijd nog een appeltje te schillen met die drager van het gezag.

Zelden zag een kroeg een eigenaardiger samenraapsel dan die van Howard. Want de goudkoorts heeft invloed op paupers, maar ook op hooggeplaatsten, die om de een of andere reden hun rijkdommen zagen verdwijnen; men vond er voormalige chauffeurs, ingenieurs, mislukte journalisten, toneelspelers, mijnwerkers en niet alleen afkomstig uit Amerika, maar zelfs uit de verste landen van Europa. Sommigen waren regelrecht doorgereisd en spraken nog maar zo gebrekkig Engels, dat men het nauwelijks kon begrijpen en het was een raadsel, hoe deze kerels erin geslaagd waren, het grondgebied der Verenigde Staten te betreden, waar de emigratiebepalingen nu zo buitengewoon streng waren.

Maar om acht uur in de ochtend was het nog stil in het grote café en trouwens in de hele nederzetting. Nu en dan gleed er een slee langs de hoofdstraat, gespannen met acht tot twaalf honden, hoog beladen met sprokkelhout, met gedroogd vlees, of met de hele bagage van

een of andere goudzoeker, die alleen of met anderen naar het noorden trok.

Maar langzamerhand werd het drukker. De deuren van de blokhuizen gingen open en vaak moesten de bewoners beginnen hun gang vrij te maken van de sneeuw, die door het openen van de deur naar binnen was gewaaid.

Er stond die dag echter bijna geen wind en daardoor was de kou van omstreeks dertig graden ook beter te dragen.

Er verschenen hoe langer hoe meer sleden in de straat en Fleece kreeg het druk. Met behulp van zijn winkelbediende, een roodharige Ier, had hij de luiken weggenomen van voor zijn etalage en het duurde niet lang of de eerste kopers kwamen opdagen.

En toen verscheen er een drietal klanten, die direkt bij iedereen opvielen en die geruime tijd onder diepe stilte werden aangestaard; het waren drie goedgeklede mannen, blijkbaar vreemdelingen en die er echt niet uitzagen als gouddelvers.

De drie mannen waren John Raffles, zijn vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson. En zij waren hier alleen omdat Raffles enige tijd geleden, z'n gekregen had in Alaska op blauwvos en beer te gaan jagen.

HOOFDSTUK II.

DE PELSJAGER

De stoutmoedige avonturier en zijn beide vrienden waren naar de nederzetting gekomen op dezelfde manier als iedereen het deed, die geen zelfmoord wilde plegen, namelijk met een hondenslee, getrokken door een tiental sterke en uitstekend afgerichte honden, voor het merendeel bastaards, maar gehard en uitstekend geschikt voor hun werk.

In vier dagmarsen waren zij van Fort

Joekon gekomen, gelegen aan de oorsprong van de rivier van die naam, waar zij gastvrijheid hadden gevonden bij de Fortecommandant, aan wie Raffles zich had voorgesteld als graaf Panhurst.

Raffles had geen bepaald doel en de geruchten omtrent de goudvondst op het gebied van de Eskimo's had hem volkomen onverschillig gelaten.

Maar dat jaar kwam de blauwvos

heel overvloedig voor in die streken en dit alleen had Raffles doen besluiten, zijn weelderig ingericht huis in Londen te verlaten en met zijn onafscheidelijke vriend Brand en James Henderson, een kerel als een boom, de reis naar Canada te ondernemen en te gaan jagen in het hoge noorden.

Zij hadden zo ver zij konden, de reis per trein gedaan, dat wil zeggen tot Prince Rupert, aan de westkust van Canada, tegenover de Queen Charlotte Islands. Noordelijker kwam de trein niet en vandaar moesten zij per slee verder trekken, een van de talloze dalen volgen van het Rotsgebergte, tot zij de oorsprong van de Joekon bereikten. Deze was al helemaal bevroren, maar daar er toen nog geen sneeuw gevallen was, ging de reis snel verder, daar Raffles gebruik kon maken van het spiegelgladde ijs op de rivier waar de slee pijlsnel overheen schoot.

En zo was hij, na een paar weken, eindelijk in Yellow Creek aangekomen, op de grens van de beschaving en van de buitenste duisternis.

Toen de drie mannen zich in de deuropening vertoonden, gingen degenen, die in de winkel waren, onwillekeurig opzij.

Zij droegen allen hetzelfde jachtcostuum : een leren buis, gevoerd met schapenwol, een bonte kraag, gemaakt van de vacht van de otter, een broek van leer, die verdween in de half hoge vetleren rijlaarzen en een muts van geitenvel, voorzien van oorkleppen.

Het leren buis was om het middel dichtgetrokken door een brede riem en op de linkerheup hing het sterke jachtmes in zijn leren schede. Aan de rechterkant van de gordel hing een sterke linnenzak, waarin de pakjes patronen en verder wat mondvoorraad. Tenslotte droegen zij aan een riem op de rug ieder een voortreffelijke Remington, een van die dubbelloops geweren, waarmee een goed schutter op een afstand van tweehonderd meter een stuk grof wild kan vellen.

Raffles had bovendien een mocassin in de hand, een van die eigenaardige, op

tennisrackets lijkende sneeuwschoenen, waarmee de Indianen zich met grote snelheid over de sneeuwvlakten weten te verplaatsen.

Hij zocht even met de blik naar de eigenaar van de winkel en had hem al gauw gevonden in de gedaante van een magere man, met een sluw vossenzicht, die handenwrijvend op hem toekwam en zich daarbij niet ontzag, de sheriff zelf te laten wachten en hem vroeg wat hij wenste.

— Om te beginnen zou ik u willen vragen, deze sneeuwschoenen voor mij te maken, antwoordde Raffles.

— Een paar oude sneeuwschoenen is beter dan vier honden, zei Fleece met een glimlach en ondertussen nam hij de warme, blijkbaar dure kleding van de vreemdelingen eens scherp op.

Toen keek hij met aandacht naar de sneeuwschoen, riep zijn bediende, duwde hem het voorwerp in de hand en beval kortaf :

— Repareren !

— Mijnheer wacht er toch zeker niet op, boss ? Er is nog veel te doen ; ik heb de slee van Harry Brain onder handen, het geweer van Jim Cooper, de vossenkleem van de dominee en nog meer van die dingetjes.

— Laten lopen, die sneeuwschoen gaat voor, zei Fleece kortaf.

Toen wendde hij zich opnieuw tot Raffles en vroeg :

— Nog meer van uw dienst, mijnheer ? Kijk gerust maar eens rond. Fleece heeft van alles in zijn winkel.

— Ik denk dat ik nog wel een en ander bij u zal moeten kopen, beste kerel, zei Raffles. Wij denken hier enige dagen te blijven, maar vertel mij eerst eens eerlijk, is er hier wild in de buurt ?

— Wild ? U vraagt of er wild is, mijnheer ? riep Fleece uit. Wel, mijnheer, iedere nacht komen de wolven tot bijna in het dorp. Wij moeten ze vaak verjagen, want onze honden lopen het grootste gevaar, als de indringers erin slagen de hokken open te maken.

— Ik bedoel niet speciaal wolven, want die vormen voor de jager geen wild, ant-

woorde Italiales gilaacneid. Ik meen : sneeuwhoenders, beren, marters, blauwvossen, hermelijns en meer van die bontdieren.

— Beren zijn er genoeg, als u maar een dagreis verder gaat het gebergte in. Hier in de vlakke komen zij niet, maar aan de oevers van de Joekon, die met bossen bedekt zijn, zult u genoeg pelsdieren vinden. En wat de blauwvossen betreft, het wemelt ervan. Maar ik waarschuw u, dat u nogal concurrentie zult hebben. Jim Cooper is fel op het bont en u zult hem uit de weg moeten blijven, want hij houdt er niet van dat men hem in de wielen rijdt. Maar als je het over de duivel hebt... daar komt hij juist aan.

Inderdaad, de deur werd opengegooid en er trad iemand binnen, van wiens gezicht op het eerste gezicht niet veel te zien was, want hij ging gebukt onder een stapel vers afgestroopte huiden, die nog gelooit moesten worden en die een verre van aangename geur verspreidden en bovendien had hij de klep van zijn bonten muts diep in de ogen gedrukt.

Maar nu wierp hij de baal huiden van zijn rug, zette zijn bontmuts af en vertoonde nu het lachende, ronde gezicht van een jongeman van ongeveer vijftienvint jaar, die er echt niet uitzag als een vechtersbaas, maar evenmin als iemand, die, zoals men dat noemt, zich de kaas van het brood laten eten.

Dat was Jim Cooper, de pelsjager. Hij zag er uit als een stevige, voor niets vervaarde kerel, met harde knuisten, spieren van ijzer, een onverwoestbare gezondheid en wat in deze streken zeker niet te misprijzen viel, een onverstoordbaarheid en opgeruimdheid die zich door niets lieten verdrijven.

Soms bracht hij weken achter elkaar alleen door in de meest onherbergzame streken van Alaska, te midden van ijs en sneeuw, of in een van de plankenhutten, die hem tot schuilplaats dienden en waar hij wist altijd een handvol pemmican, wat rijst, gedroogde vruchten en gecondenseerde melk te kunnen vinden en ook dor hout om er de potka-

ket mee te stoken, tenminste wanneer een en ander niet gestolen was door rondzwervende Indianen of halfbloeds.

Hij was dan alleen met zijn twaalf trouwe honden, die de slede moesten trekken, die hoe langer hoe zwaarder werd, want Jim was een uitstekende schutter en zijn schot miste zelden.

Er was ook geen enkel hondenspan, honderden mijlen in de omtrek, dat in gehoorzaamheid kon wedijveren met dat van de jonge pelsjager. Zij liepen zoals een van zijn collega's het drastisch uitdrukte, alsof zij met z'n twaalven op een plankje vastzaten, nooit week er een een streep van.

De pelsjager hield zich niet heel veel op met zijn lotgenoten en hier en daar had hij de naam van trots te zijn, ofschoon men moest toegeven, dat hij altijd hulpvaardig was en bereid om anderen te helpen. Men zag hem echter zelden in een van de kroegen van Yellow Creek, tot groot misnoegen van de eigenaars, vooral van Howard, die een onberedeneerde vijandschap tegen de flinke, jonge knaap scheen te koesteren, die altijd maar alleen zijn eigen weg wist te gaan, niet dronk en zich niet met zijn « dames » afgaf, alleen in uiterste noodzaak vocht en altijd iets heerachtigs over zich had.

Men wist weinig van hem ; alleen dat zijn oude moeder op fort Joekon woonde en dat hij haar op geregelde tijden bezocht.

De jongeman had dus zijn zware pak neergegooid, dat zeker wel bijna tachtig kilo moest wegen en veegde nu zijn voorhoofd af, dat ondanks de koude buiten, bezweet was.

Toen riep hij met zijn luide, vrolijke stem :

— Twee pond tabak, Fleece en van je beste, man. Ik heb een goede maand gehad, het kan er op overschieten.

— Ik zal je helpen, Jim, riep Fleece gediensstig uit, want de jonge jager was een van zijn beste klanten, die altijd contant betaalde, wat lang niet van alle inwoners van de nederzetting kon worden gezegd. Blijft u hier nu een poosje?

— Op zijn minst een paar weken. Mijn honden moeten wat rust hebben, mijn slee moet eens goed worden nagezien en wat de hoofdzaak is : ik moet mijn huiden sorteren en voorlopig prepareren. Hoe staat het met mijn voorraad ?

— Wel man, alles ligt nog in mijn kelder, zoals je het er zelf hebt neergelegd, riep Fleece uit. Alles is prima in orde ; ik ben nog geen uur geleden er naar gaan kijken.

Fleece had intussen een paar pakken tabak uit een grote kist opgedooid en gaf ze nu aan Cooper met de woorden :

— Dat is de beste, die je binnen tien uur in de omtrek rond kunt krijgen.

Cooper nam de tabak aan, rook eens aan de zakken en keek nu enigszins nieuwsgierig naar Raffles en zijn beide metgezellen en met iets als bewondering naar de herculische gestalte van Henderson, die er in zijn dikke pels nog machtiger en zwaarder uitzag dan gewoon ; een kerel om met één enkele hand een lariks uit de grond te rukken.

Toen keek hij eens naar de uitstekende geweren, het jachtmes, de patroontassen en in zijn ogen lachte het, toen hij kortaf vroeg :

— Concurrentie ?

— Geen ernstige concurrentie, mijnheer Cooper, antwoordde Raffles, wij zijn geen beroepsjagers en wij denken er niet aan u onder uw duiven te schieten ; een beeld dat hier wel van pas is, lijkt mij. Wij wensen het echter evenmin onder uw hermelijns, uw zilvervossen en uw andere pelsdieren te doen, tenzij met mate en alleen om ons voor weinig geld in het bezit te stellen van een paar fraaie vellen.

— Voor weinig geld ? herhaalde Cooper verbaasd. Maar u komt toch uit de bewoonde wereld. U hebt een hele lange reis moeten ondernemen en voor vijftig dollar kunt u zelfs in New York ongeprepareerde vellen kopen.

— Ik zeg u, dat ze ons geen dollarcent zullen kosten, want mijn vrienden en ik kwamen hier om op beren te jagen en wij nemen de vossen op de koop toe.

— Als u het zo bekijkt, riep Cooper lachend uit. En mag ik vragen of u al iets geschoten hebt ?

— Nog niet veel, wij zijn hier pas kort en wij kennen de omgeving niet, antwoordde Raffles. U kent ze zeker heel goed, mijnheer Cooper ?

— Wel, ik geloof niet, dat er in heel Alaska, wat zeg ik, in deze hele westelijke uithoek een duimbreed grond is, die ik niet ken, van de Beringstraat tot aan het Grote Beren Meer, van Harrison Baai, tot aan Vancouver, riep Cooper trots uit.

— Maar hoelang oefent u dit beroep dan wel uit ? vroeg Raffles.

— Vijftien jaar, mijnheer.

— Maar u bent nog erg jong.

— Ik ben eergisteren vijftientwintig geworden, maar op mijn tiende jaar al begon ik met mijn vader mee te gaan, een woudloper van de oude stempel, zoals men ze tegenwoordig weinig meer aantreft ; een man, die nooit ziek was, die altijd zong, die zijn eigen poney op zijn rug kon nemen en die met de wildste paarden omging, zoals u met een kanarievogeltje.

— Dan is het ook geen wonder, mijnheer Cooper, dat u hier de streek op uw duimpje kent. Daarnet hoorde ik, dat u enige weken rust wilt nemen. Vindt u het onbescheiden als ik u vraag een klein deel van uw rust op te offeren, om ons de weg te wijzen naar het rijkste jachtgebied ? Nee, u hoeft niet achter uw oren te krabben ; wij willen u werkelijk geen concurrentie aan doen en als bewijs hiervan, bied ik u als kleine tegemoetkoming in de moeite, de helft van de vellen aan, die wij buit mochten maken.

— Dat klinkt beter, riep Cooper vrolijk uit. U kunt over mij beschikken. Maar vertel mij eerst eens waar u hier woont ?

— De zaak is, wij komen zo juist de nederzetting binnen en ik weet nog echt niet waar wij deze nacht zullen slapen, zei Raffles. Is er hier een logement ?

— Buck Howard heeft het enige van de nederzetting, mijnheer, antwoordde

Fleece, die de opmerking gehoord had.

— Wie is dat ?

— Ik wil niet roddelen, mijnheer, maar hij is zeker de grootste schurk, die er op twee benen rondloopt.

— Ik kan niet zeggen, dat u mij het verblijf in zijn logement erg aanlokkelijk maakt, merkte Raffles op.

— O, u bent met z'n drieën en u ziet er niet uit als papkinderen, voegde Cooper er haastig aan toe. Hij zal het wel uit zijn hart laten, u lastig te vallen, tenminste wanneer u maar met uw vingers van zijn vervloekte roulette afblijft en u een beetje op een afstand houdt.

— Wordt hier gespeeld ? riep Brand verwonderd uit.

— En niet om kiezelstenen, mijnheer, antwoordde de pelsjager. Misschien wilt u mij niet geloven, maar het is wel voorgekomen, dat goudzoekers hier op één enkele avond tot zes pond stofgoud verspeelden.

— Goudzoekers ? Er is hier werkelijk goud in de buurt ? riep Brand uit.

De stem van Cooper klonk niet meer zo hartelijk als zoëven, toen hij antwoordde :

— Er is goud, mijnheer, op zestien dagreizen hier vandaan. Wilt u het soms gaan zoeken ?

— Ik denk er geen sekonde aan, vriend Cooper, antwoordde Brand haastig.

— Eerlijk gezegd, dat doet mij plezier, antwoordde Cooper op zijn vorige toon, want de goede niet te na gesproken, het is een zootje, de heren gouddevers.

— Geloof u, dat er plaats is in het logement van Howard ? vroeg Raffles zich tot Fleece wendende.

— Dat denk ik haast wel ; de meeste mannen zijn naar het noorden, naar het goudveld, antwoordde de winkelier.

— Zijn er veel gasten op het ogenblik ?

— Voor het ogenblik, voor zover ik weet, alleen die idioot en zijn dochter.

— Wie is dat ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik wilde dat ik er antwoord op kon geven, mijnheer, zei Fleece. Het moet een soort schoolmeester zijn, misschien wel een professor, een oude gek, die hier al een paar weken is en die een kist boeken met zich meesleept en zijn dochter.

— Luister eens, Fleece, je moet de oude Armstrong geen idioot noemen, zei Cooper vermanend. Ik zeg je, dat hij niet gek is, al houdt hij zich wat achterbaks, al gaat hij niet op jacht, al komt hij niet zelf in je winkel en al verschilt hij hemelsbreed van ons in uiterlijk en manieren.

— Geen gek ? herhaalde Fleece opgewonden. Hoe noem jij dan iemand, die in het hartje van de winter in Alaska om een span paarden vraagt, die in een geklede jas rondloopt, die geen Eskimohond van een rendier kan onderscheiden en die, dat is het toppunt, de hele dag een boek zit te lezen ?

— Hij is een geleerde, dat is alles, antwoordde Cooper schouderophalend, maar hij is evenmin gek als jij of ik, dat kun je van mij op een briefje krijgen. En wat miss Silvia betreft...

Hij hield plotseling op, kreeg een kleur, begon te stotteren en scheen plotseling verbaasd veel haast te hebben, om het touw los te maken, dat het pak huden op de vloer bij elkaar hield. Het was dan ook geen wonder, dat hij vuurrood in het gezicht zag, toen hij zich weer oprichtte en onverschillig vroeg :

— Hoe maakt de dochter van mijnheer Armstrong het ?

— O, best en zij heeft hier in de winkel wel zes keer naar je gevraagd, antwoordde Fleece en hij vond dat zelf zo grappig, dat hij lachte tot de tranen over zijn magere wangen liepen.

Opnieuw trokken de huden de jonge pelsjager onweerstaanbaar aan en hij stond nu met zijn rug naar het kleine gezelschap toe. En in die houding, naar de grond gebukt, bromde hij :

— Het is wel een aardig meisje, maar een beetje stil, een beetje bleek.

Raffles had glimlachend en vol aandacht dit toneeltje gevolgd en hij was erg nieuwsgierig geworden door wat hij

net gehoord had. Hij wendde zich tot Cooper, tikte hem op de schouder en zei :

— Mijnheer Cooper, u kent hier natuurlijk goed de weg, ik meen in Yellow Creek ?

— Wel, waarde heer, ik heb het zelf helpen bouwen, antwoordde Cooper.

— Dan wilt u mij zeker wel even de weg wijzen naar het logement van die mijnheer Howard ?

— Met genoegen, maar het is vol-

strekt niet moeilijk te vinden, antwoordde Cooper. Yellow Creek heeft om zo te zeggen maar één enkele straat en « De Gouden Krekel » ligt aan de overkant van de straat, honderd passen van deze winkel. Maar ik moet toch die kant uit, naar mijn eigen blokhut, om eens te kijken, hoe de zaken daar staan.

— En kan ik op u rekenen om ons dezer dagen te vergezellen ?

— Ik ben tot uw dienst.

HOOFDSTUK III.

DE ZONDERLING

Het viertal verliet de winkel van Fleece, nadat Raffles nog enige kleine inkopen had gedaan en daarbuiten stonden de sleden, terwijl de wachtende honden zich hadden uitgestrekt op de sneeuw, of zich tot een bal hadden geroold. Een klappend geluid met de tong, een ruk aan de slee, om de vast gevroren ijzers los te maken, en de voertuigen gleden bijna geruisloos over de dikke, hard bevroren sneeuwlaag, die ondanks het drukke verkeer, ongerept in de straat bleef liggen.

En niet zonder verwondering zag Cooper, dat de honden van de man, met wie hij net kennis had gemaakt, evengoed en gelijkmatig trokken als de zijne en op het minste woord gehoorzaamden. Eindelijk kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg :

— Mag ik weten waar u die honden gekocht hebt ?

— Wel zeker, in Fort Joekon.

— Hebt u ze allang in uw bezit ?

— Ongeveer drie weken.

— Gaat u veel met sledehonden om ?

— Weinig. Ik ben Londenaar, evenals mijn twee vrienden, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan maak ik u mijn compliment over de manier waarop u met de dieren weet om te springen. Men zou zweren, dat u het al jaren gewend bent. Maar daar zijn wij al, dat grote huis is het.

De twee sleden stonden stil voor een groot houten gebouw, het enige in de hele nederzetting, dat een verdieping had, onder een schuin dak, met gegolfd plaatijzer afgedekt, om het afglijden van de smeltende sneeuw te vergemakkelijken.

Het had een soort gaanderij, waartoe een trapje van drie treden toegang gaf. Men vond dit trouwens aan vele blokhuisen en het had als doel te beletten dat bij hevige sneeuwval de deuren direct geblokkeerd werden. De gaanderij werd gevormd door een balkon, dat zich langs de hele gevel van het logement uitstreekte en dat gedragen werd door vier houten pilaren, onderling door een leuning verbonden, die alleen onderbroken werd door het genoemde trapje.

Op een kort bevel gingen de honden weer liggen en de vier mannen gingen het trapje op, en openden de zware deur, die toegang gaf tot wat men met enige goede wil de hall kon noemen.

Recht tegenover de deur begon de trap naar de bovenverdieping en links was de deur, die toegang gaf tot de grote gelagkamer. Deze gelagkamer had vier ramen waarin de glasruiten vervangen waren door dunne platen mica, die enigszins doorzichtig waren, maar waardoor het licht maar spaarzaam binnendrong.

Toen de vier mannen de gelagkamer binnenkwamen, was deze zogoed als leeg. Aan één kleine tafel, bij het reusachtig buffet en vlak bij de oude rammelkast, waarop de pianist iedere avond zijn foxtrots ten beste gaf, zaten vier vrouwen, met opgemaakte gezichten en omslagdoeken om hoofd en schouders geslagen in het kaartspel verdiept.

Een eind verder snurkte een man, met lang, spierwit haar, die met het hoofd op de gekruiste armen voorover leunde aan een tafeltje gezeten, waarop een leeg bierglas stond.

En achter het buffet troonde Howard in hoogst eigen persoon. Hij scheen niet bijzonder in zijn humeur te zijn, wat geen wonder was, bij zo'n slecht bezette gelagkamer en zijn kaken, waren in voortdurende beweging; de heer Howard was een hartstochtelijk liefhebber van kauwgom.

Op een paar passen afstand, eveneens achter het buffet, stond een slonzige meld, die in dringende gevallen eveneens als attractie moest optreden en dan haastig een rood zijden jurk moest aanschieten, om met een valse dunne stem variétélédjes te zingen bij de piano, maar die nu bezig was met het spoelen van glazen en borden.

Howard droeg, ofschoon het buiten dertig graden vroom, niets anders dan zijn rood geruite boezeroen en daarover heen een wollen vest, terwijl een vuurrode doek losjes om zijn stierennek was geknoopt. Hij had grijsgroene ogen, met een boosaardige uitdrukking er in en Raffles had de man onmiddellijk gepeild: een hoogst gevaarlijke, onbetrouwbare en voor niets terugdeinzende kerel, wiens revolver zeker wel heel los in de holster moest steken.

Tenslotte nam hij zijn sigaar met

blijkbare tegenzin uit de mond, spuwde over de toonbank heen op de vloer en vroeg:

— Wel?

— Spreek ik met mijnheer Howard? begon Raffles.

— Ik ben Buck Howard. Wat is er van je dienst?

— Hebt u voor enige dagen een paar kamers voor mij en mijn vrienden?

Snel gleden de grijsgroene ogen van de logementhouder over de kleren en de dure wapens van de drie Engelsen en de uitdrukking van zijn gelaat veranderde, er kwam zelfs iets van een tevreden grijns op. Hij verwaardigde zich zelfs zijn plaats achter de tapkast te verlaten en kwam langzaam, met grote stappen, de gelagkamer inlopen, waarbij de kolf van zijn reusachtige Colt te zien kwam, die hij zelf op kunstige wijze met koperen spijkertjes had versierd.

— Ik heb een paar kamers vrij, begon hij, Raffles en de twee anderen nog eens nauwkeurig opnemende. Voor hoelang zou het zijn?

— Ik kan mij tot niets verbinden, maar ik denk wel dat het een paar weken zal worden. Wat is de prijs?

— Vier dollar per nacht.

Charles Brand deed een stap naar voren en wilde iets zeggen, maar Raffles hield hem met een gebaar terug en antwoordde kalm:

— Het is goed. Kunt u nu direkt iets warms opdienen? Wij hebben honger.

Zij gingen zitten en keken eens rond, toen hun oog gevestigd werd op een man in het zwart gekleed, van zowat zestig jaar en een mooi, jong meisje van ongeveer twintig.

Plotseling legde Raffles Jim Cooper de hand op de schouder, keek hem eens goed aan en zei toen glimlachend:

— Vergis ik mij of zit daar de wonderlijke geleerde niet, over wie in de winkel van Fleece gesproken werd?

— Ja, mijnheer, dat is Armstrong, de Engelse geleerde.

— En dat knappe meisje is ongetwijfeld zijn dochter?

— Ja, mijnheer, dat is miss Silvia,

antwoordde Jim.

— Nu, het zal me verheugen, kennis te kunnen maken met mijnheer Armstrong, zei Raffles. Ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat hij hier komt doen.

— Dat weet eigenlijk niemand precies, antwoordde Cooper schouderophalend. Maar dat is zeker : hij moet een ontdekingsreiziger of iets dergelijks zijn ; hij komt hier naar iets zoeken. Ik geloof dat miss Silvia het wel weet, wat hij hier zoekt, maar zij mag het blijkbaar niet zeggen.

— Wat is dat voor een boek, dat hij leest ?

— Het is een taaltje van de duivel. Geen kat of hond kan er uit wijs worden. Miss Silvia zegt dat het boek op zijn minst driehonderd jaar oud is en waarschijnlijk nog wel ouder. Er staan allemaal rare figuurtjes in en hij bewaart het boek, alsof het meer waard was, dan al het goud op zestien dagreizen hier vandaan.

— Wel, dat is zeker een wonderlijke zaak, antwoordde Raffles op halfluide toon. Maar nu zullen wij direkt een plan opmaken, beste Cooper. Ik ben echt blij, dat ik je hier heb ontmoet en ik hoop dat wij vrienden kunnen worden.

— U hebt een fatsoenlijk gezicht en dat vindt men hier weinig, mijnheer, dat verzeker ik u. En daarom verheugt het mij, dat ik kennis met u heb gemaakt, riep Cooper uit.

Fluisterend zei Raffles nu tot Cooper :

— Zou u mij eens aan uw vrienden willen voorstellen ?

Dit was een ceremonie, die blijkbaar in het barre noorden iets ongewoons was, maar Cooper loste de moeilijkheid op door met luide stem te roepen :

— Hallo, Armstrong, deze heer wil eens met je praten. Hij heet graaf Panhurst en hij komt uit uw land.

Het was een eigenaardige soort introductie, maar bleek toch doel te treffen, want de geleerde keek langzaam op, schoof zijn bril op zijn voorhoofd, keek Raffles met zijn grote blauwe ogen onderzoekend aan en zei toen, terwijl hij zijn lange, blanke handen naar hem uitstak :

— Het is mij aangenaam kennis met u te maken, graaf. Ga zitten en sta mij toe, mijn dochter aan u voor te stellen, mijn lieve Silvia, die mij vergezelt op een reis, die voor mij van groot belang is.

HOOFDSTUK IV.

DE RUZIE

De stem van de oude man had een zeer beschaafde klank en Raffles merkte direkt, dat hij met een Europeaan van ontwikkeling te doen had.

Hij was dichterbij gekomen en drukte de geleerde de hand, waarna hij voor het meisje, dat was opgestaan, boog en zijn vrienden aan het zonderlinge paar voorstelde.

Allen gingen weer zitten en het scheen dat Armstrong met enige spijt het dikke, in perkament gebonden boek opzij schoof, waarin hij had zitten lezen.

Raffles nam hem een ogenblik apart en zei :

— Het zou mij spijten, mijnheer, wanneer ik u van uw werk ophield.

— O, het heeft geen haast, zei de geleerde ontwijkend. Ik ben blij, integendeel, dat ik hier in deze streek mensen ontmoet met wie te praten valt. Om u de waarheid te zeggen, lijken mij, voor

zover ik er over kan oordelen, de mensen hier tamelijk ruw en onbeschaafd.

— De helft is niet beter dan beesten, professor, riep Jim Cooper uit. Zij zouden elkaar om een ons stofgoud een mes in de ribben stoten, of een kogel door de kop jagen en de duivel mag mij halen, neem mij niet kwalijk, Miss Silvia, als ik begrijp, wat een man als u in deze wildernis komt zoeken.

— Kijk eens hier, beste Cooper, ik kom hier om te zoeken naar... een eigenaardige steensoort... beter gezegd naar een enkele steen... Maar ik ben bang, dat ik nog wel verder op zal moeten gaan ; ik zal hier niet vinden wat ik zoek.

— Stenen ? Delfstoffen ? herhaalde Jim verwonderd. Goede hemel, er is hier geen stukje steenkool te vinden, zo groot als een hazelnoot en u zult nu toch zeker niet naar een diamantmijn zoeken,

is het wel ?

De geleerde antwoordde niet, maar hij stond op, legde de linkerhand op de rug en begon, diep in gedachten, de grote gelagkamer op en neer te lopen, met de vingers van zijn rechterhand langs zijn ijle, spitse baard strijkend, zonder blijkbaar nog iets van de aanwezigheid van de anderen te merken.

Silvia keek haar vader met een tedere blik aan, maar waarin ook medelijden en angst te lezen lagen.

Raffles had het meisje tersluiks gadeslagen en begon nu op zachte toon :

— Ik kan niet nalaten, miss, er u mijn bewondering over te kennen te geven, dat u zich, zo jong nog, in deze woeste streken hebt gewaagd en u hebt blootgesteld aan de vreselijkste gevaren waarvan u de omvang niet schijnt te kennen, alleen om uw vader te vergezellen.

— Wat jammer, dat ik dat niet gezegd heb, riep Jim Cooper uit, met een jaloerse blik op Raffles. Ik had het al zo vaak aan miss Silvia willen zeggen, maar ik ben niet zo welbespraakt, ziet u.

— Ik ben zeker, dat er dat voor miss Silvia niet op aankomt, antwoordde Raffles glimlachend. Want zij zal het wel met mij eens zijn, dat men een man niet moet beoordelen naar zijn mooie praatjes, of naar de manier waarop hij zich weet uit te drukken, maar naar zijn daden.

— Zo is het, graaf, zei Silvia zacht, terwijl een zacht rood in haar wangen opsteeg. Maar u mag mij niet meer lof toezwaaien dan ik verdien. Mijn vader heeft niemand anders dan mij ; hij is een groot, onverstandig kind, en ik kon hem toch onmogelijk alleen laten gaan.

— Ziet u, het is zo helder als glas, riep Cooper uit en zijn heldere ogen kregen een vochtige glans.

— Weet u, wat uw vader hier komt zoeken ? vroeg Raffles.

— Ik weet het.

— Gelooft u, dat hij zal slagen ?

— Och, hoe kan ik dat weten, graaf, zei Silvia hoofdschuddend en met een

moedeloos gebaar. Hij is zo zeker van zijn zaak en hij is heel geleerd en ik ben maar onnozel, maar ik huiver, als ik denk aan de verschrikkelijke gevaren, die hem nog kunnen bedreigen.

— Mag ik vragen of uw vader hier denkt te blijven ?

— O nee, hij zal nog verder naar het noorden willen trekken. Ik heb hem horen spreken van de Beringstraat, in het gebied van de Kunjaken.

— Maar daar heerst op het ogenblik een kou, die bijna onverdraaglijk is, riep Cooper uit. Nooit zal hij dat kunnen uithouden.

Na even te hebben nagedacht, vroeg Raffles :

— Uw vader is ongetwijfeld de bekende geoloog Armstrong ?

— Ja, graaf. Hebt u van hem gehoord ? riep Silvia met glinsterende ogen.

— Iedere beschaafde Engelsman kent zijn naam, miss, antwoordde Raffles. Ik meen mij te herinneren, dat hij vooral op het gebied van edelgesteenten een grote naam heeft en daarover een belangwekkend boek heeft gepubliceerd.

— Kent u het, graaf ?

— Ik heb het met de grootste aandacht gelezen, miss, en het doet mij genoegen, dat ik met de schrijver heb mogen kennis maken. Het lijkt mij een van de beste werken over dit onderwerp.

Het meisje kreeg een kleur van plezier over deze lof, maar Cooper bromde half voor zich heen :

— Miss Silvia zal wel weinig waardeering hebben voor handenarbeid, vrees ik en vooral bijvoorbeeld voor een pelsjager, nietwaar ?

— Daarin vergis je je toch, Jim, riep Silvia op levendige toon uit en even liet zij haar hand op de arm van de jongeman rusten. Je mag niet zo slecht van mij denken, hoor. Ik vind het, integendeel, een prachtig vak en het moet heel opwindend zijn, heel romantisch.

— Ik weet niet precies of het romantisch is, miss Silvia, maar wat de opwindendheid betreft, die laat niets te wensen

over.

— Toe, vertel mij toch eens wat van je jachtavonturen. Ik hoor het zo graag.

Cooper liet zich niet smeken. Hij begon direkt te vertellen en hij deed het goed, met een natuurlijk talent, dat menig auteur hem zou hebben benijd.

Silvia luisterde aandachtig toe. Binnen enkele minuten wendde de jonge jager zich bijna uitsluitend tot haar en hij scheen de rest van het gezelschap vergeten te hebben.

Brand wendde zich tot Raffles met een glimlach en zei zacht fluisterend :

— Zij mag dan de dochter zijn van een geleerde, die jonge deugniet zal haar inpakken met zijn verhalen.

— Dat is de gewone en natuurlijke gang van zaken, Charles en ik ben er echt niet boos om, meende Raffles.

Maar juist toen Cooper in het midden was van een van zijn verhalen, werd de deur opengegooid en een mesties stapte het vertrek binnen, die even rondkeek, Howard in het oog kreeg, die achter de toonbank op zijn sigaar kauwde en hem van de drempel af toeschreeuwde :

— Daar komen de jongens terug. Ik heb ze net gezien, ze kunnen over tien minuten hier zijn.

Dat gaf onmiddellijk een hele opschudding. De vier vrouwen aan het tafeltje sprongen opgewonden op en lieten de kaarten in de steek. En de slonzige meid begon met koortsachtige haast glazen en flessen klaar te zetten.

Want men begreep dat een deel van de goudzoekers van de vindplaats terug was gekeerd en het zou er dus jolig toegaan. Zij zouden straks aan komen zetten met hun zakken vol stofgoud, begeerig naar drank en muziek, om zich schadeloos te stellen voor de vreselijke ontberingen, die zij daarginds hadden doormaakt.

Howard had dadelijk zijn plaats achter het buffet verlaten en ging met de mesties naar buiten, om ervoor te zorgen, dat hij het merendeel van de terugkerende gouddelvers in zijn etablissement binnenloodste.

Want er was nog altijd een gevaarlijke concurrentie, belichaamd in een groot orchestrion, dat een van de andere kroeghouders had laten komen en waartegen zijn erbarmelijke piano niet kon concurreren.

Maar hij had de vrouwen en hij was de enige, die hen had.

Er verliepen nog enkele minuten en toen kondigde in de verte een luid geblaf aan, dat de sleden met de goudzoekers in aantocht waren.

Allen waren naar buiten gelopen om de troep te zien aankomen.

Een ogenblik later kwam een kleine karavaan van bijna driehonderd mannen het dorp binnen, schreeuwend en lachend, zingend en uitgelaten van vreugde, dat zij voor enige tijd rust en vermaak konden vinden in deze armelijke nederzetting. Het was een tamelijk haveloze en wanordelijke troep mannen, die daar kwamen binnentrekken, vermoeid en smerig.

De meesten gingen direkt naar hun eigen woning, maar velen hadden er niet eens een, of gaven er de voorkeur aan, eerst een hartversterking te gaan nemen. En zo kwam het, dat al gauw een veertig mannen bijeen waren in de gelagkamer van Howard.

De meesten van hen droegen warrige baarden, want zij waren in lange tijd niet onder handen van een kapper geweest en eerlijk gezegd, zagen ze er geen van allen vrouwenwekkend uit.

De zes vrouwen van Howard, die tot dusverre rustig hadden kunnen kaarten, hadden nu de handen vol en droegen bier, brandewijn en whiskey aan. De betaling geschiedde kontant en meestal in de vorm van een paar goudkorrels, die vlug gewogen werden en in dollars werden omgerekend, tegen een vast tarief, door Howard zelf ingesteld en dat zich volstrekt niet stoorde aan de schommelingen van de beurs in New York. Wie geen vrede nam met de waardebepaling van de kroegbaas, moest zijn heil maar elders zoeken.

De speeltafel was al gauw bezet en men was zelfs al aan het dansen gegaan,

ofschoon het nog niet eens donker was.

De geleerde was weer voor zijn boek gaan zitten en was opnieuw verzonken in zijn lektuur, terwijl hij nu en dan een aantekening maakte, of iets nasnuffelde in een in linnen gebonden schrift, waarvan alle bladzijden dichtbeschreven waren met een fijne, echte geleerde hand. Hij sloeg het boek dicht, stond zuchtend op en zei tegen Silvia, die zacht met de drie Engelsen en Jim Cooper had zitten praten :

— Wij zullen maar naar onze kamer gaan, kind, al is het daar ook wat koud, het lawaai wordt werkelijk te hinderlijk en ik kan hier onmogelijk denken. En luister eens, ik denk, dat wij morgen al vertrekken en verder gaan.

Silvia was een beetje bleek geworden, maar voor de rest verried niets wat er in haar omging. Zij stak haar arm door die van haar vader, knikte Jim vriendelijk toe, waarna beiden de gelagkamer uitgingen, om in de slecht verwarmde en nog slechter verlichte logeerkamer de rest van de dag door te brengen.

De duisternis was inmiddels gevallen en in de gelagkamer brandden nu vier koperen petroleumlampen, die aan dik ijzerdraad aan de houten zoldering waren opgehangen.

Jim Cooper had het meisje nog enige tijd nagekeken en zei nu tegen Raffles, zonder zijn aandoening te kunnen verbergen

— Hebt u het gehoord ? Morgen gaan zij misschien verder en ik zal haar nooit terugzien.

Maar plotseling hief hij het hoofd op. De hele uitdrukking van zijn gezicht was veranderd. Zijn oor had net een naam opgevangen, de naam van het meisje, waarvan hij veel was gaan houden. Hij duwde Raffles, die voor hem stond en hem het uitzicht op de zaal benam, langzaam een beetje opzij en keek rond. Dicht bij de speeltafel stond een groepje van vijf mannen, die al meer gedronken hadden dan goed voor hen was en die zo luid praatten dat men het wel op die afstand moest verstaan.

— En ik zeg je, dat die oude vent sta-

pelgek is, riep er een, een grote kerel met een woeste, zwarte baard, die hem tot ver over de borst hing en die luisterde naar de naam Pete Hoggins.

— Hij is niet zo gek als hij er uitziet, zei met slepende stem een nog jongeman, de enige met een gladgeschoren gezicht en die enige zorg aan zijn uiterlijk scheen te besteden.

Maar het was een onaangenaam gezicht, want het getuigde van lage harts-tochten en een leven vol uitspattingen, dat de man lang voor zijn tijd oud had gemaakt. Daarop wezen de slappe trekken, de kale kruin en de fletse ogen, ofschoon Dick Slogan, zo was zijn naam, nauwelijks drie- of vierendertig jaar kon zijn. Hij blies een dikke rookwolk uit zijn sigaret en vervolgde :

— De man, zeg ik nog eens, is niet zo gek als jullie wel denken. Hij komt hier om... nu ja, daar begrijpen jullie toch geen steek van.

— Hoor de gesjesde student, riep er iemand nijdig uit. Heb je zoveel praats, omdat je toevallig wat goud hebt gevonden ?

Dick Slogan haalde de schouders op en deed opnieuw een haal aan zijn sigaret. Daarop vervolgde hij :

— Maar wat komt de vader er ook op aan, als het dochttertje zo lief is. Och mannen, die Silvia, dat engeltje. Ik droom iedere nacht van haar, jullie mogen mij geloven of niet. Nu, het schatje zal eerstdaags wel in mijn armen vallen.

Raffles slaakte onwillekeurig 'n zachte kreet, zo stijf kneep Jim Cooper hem in de arm. Hij keek de jonge pelsjager aan en zag dat zijn gezicht zo bleek was als een doek en dat zijn tanden krampachtig op elkaar waren geklemd. Hij had de naam voor de tweede keer gehoord... uitgesproken door de mond van een verachtelijke kerel, een dronkaard, een verlopen sujet.

Cooper ging langzaam op Dick Slogan toe en trok hem bij de elleboog zodanig een kwart slag om, dat de man hem moest aankijken.

— Zeg nog eens wat je net zei, kwam

het op hese toon maar duidelijk verstaanbaar over zijn lippen.

Onmiddellijk werd het doodstil in de gelagkamer. Men wist daar alles van elkaar en het was voor niemand een geheim, dat Jim Cooper verliefd was op de dochter van de zonderlinge vreemde. En iedereen wist ook, dat Dick Slogan, de voormalige student, een vechtersbaas en een gevaarlijk sujet was.

Raffles en zijn beide vrienden waren onwillekeurig de jonge pelsjager gevolgd, bevreesd voor de afloop van de ruzie.

Dick Slogan, die Jim niet direkt had gezien, trok zenuwachtig met zijn mond en zei toen met hatelijke spot :

— Wel, wel, daar hebben wij onze ridder zonder vrees of blaam. Heb ik iets miszegd ? Heb ik u mishaagd ?

— Dat heb je. Net zei je iets, dat ik niet helemaal verstaan heb, herhaal dat!

— Met genoeg. Ik had het over de lieve Silvia, het schatje, dat ik zo graag mag en dat ook niet ongevoelig schijnt te zijn voor mijn toenaderingen. En ik hoop dat ze gauw mijn aardig vrouwtje zal zijn, of iets wat er uiterlijk veel op lijkt. Wat zeg je daar wel van ?

— Dit zeg ik ervan, gemene hond.

Lijkwit was Jim een stap achteruit gegaan en sprong nu als een tijger op Slogan toe. Deze, die de plotselinge aanval niet verwacht had, wankelde, viel achterover en het volgende ogenblik lagen de twee tegenstanders op de grond, terwijl de gouddelvers snel een kring om hen vormden.

Dergelijke gevechten waren in het goudgraverskamp schering en inslag en men begon dadelijk te wedden.

Voor de drie Engelsen was het een vreemd gezicht, want de strijd leek eigenlijk in niets op een gevecht, zoals zij die in hun eigen land gewend waren ; het was geen worsteling en het was evenmin boksen. Het geleek nog het meest op een « catch as catch can »-strijd, dat wil zeggen : een worstelpartij, waarbij letterlijk alle grepen geoorloofd zijn.

De kunst scheen hierin te bestaan,

dat de tegenstanders elkaar om de hals pakten en die dan zolang dichtknepen, tot de ander zich moest overgeven, wanneer hij tenminste niet gewurgd wilde worden. Maar allerlei slagen waren ook veroorloofd, zelfs trappen en beentje lichten. Alleen van wapens mocht geen gebruik gemaakt worden, want zelfs onder deze ruwe kerels heerste, althans op dat gebied, een soort erecode, die geen afwijkingen op de regels toeliet.

Soms eindigde zo een woeste strijd met de dood van een van de tegenstanders ; men hakte dan, niet zonder moeite, een gat in de bevroren bodem, wierp het lijk er in en daarna het gat dicht en de volgende dag was ieder het onbetekende voorval vergeten...

Maar de twee vechtersbazen rolden om en over de plankenvloer en ieder probeerde de ander bij de keel te vatten. Eenmaal al was het hoofd van Jim in onzachte aanraking gekomen met een tafelpoot, maar hij was in zijn woede zo verblind, dat hij het niet eens merkte. Een ogenblik lieten de tegenstanders elkaar los, hijgend, elkaar met van haat flikkerende ogen aankijkend en daarna stortten zij zich met vernieuwde woede op elkaar.

Maar ofschoon Slogan krachtig gebouwd was, zou zijn losbandige leven hem, parten spelen, zijn verzwakte lichaam was niet bestand tegen de heftige aanvallen van de pelsjager, gehard in de strijd met de onverbiddelijke natuur.

Jim had hem met beide vuisten om de hals en lag met zijn knie op de borst, terwijl hij hem toeriep :

— Neem het terug wat je net zei, schurk, neem het terug, of, bij de hemel, ik knijp het leven uit je strot.

— Nooit ! steunde de ellendeling, die vergeefs trachtte, zich uit de ijzeren greep van zijn vijand los te maken.

En toen kwam het einde, sneller dan iemand verwachtte. Tersluiks tastte de verraderlijke hand van Slogan naar het heft van het brede mes in zijn gordel en het volgende ogenblik had hij het getrokken, zonder dat zijn vijand er iets

van merkte.

Maar Raffles had het gezien en een enkel gefluisterd woord was voldoende om de reus Henderson in actie te brengen. Met twee stappen was hij bij de twee vechtenden, die op de grond lagen; hij vatte er met iedere hand een beet en trok hen beide overeind, zonder zich in te spannen en met een glimlach om zijn lippen.

Er rees een dof gemompel uit de omstanders op, want dit was tegen de regels en de meesten hadden de beweging naar het mes niet gezien. Maar Henderson stoorde er zich helemaal niet aan en ging door met zijn karweitje.

Met een waar gebrul van woede stortte Slogan zich op hem, maar het mes raakte alleen de ijle lucht. Henderson had de slag opgevangen, wrong hem zonder enige moeite het jachtmes uit de

handen, wierp het over de hoofden van de omstanders heen in een hoek, greep de woesteling om het middel en kwakte hem tegen de grond.

En hiermee kon de strijd gevoeglijk als beëindigd worden beschouwd, want als Henderson zijn spieren spande, wanneer hij iemand op de grond legde, dan kon die er voorlopig niet aan denken zijn ledematen naar behoren te gebruiken.

Maar toen Slogan zich enige ogenblikken later weer oprichtte, wierp hij een blik van woeste haat op de jonge pelsjager en op hen, die zogenaamd zijn vrienden waren en wie goed geluisterd had, zou hem tussen de tanden hebben horen mompelen:

— Wacht maar; wij spreken elkaar nog wel nader.

HOOFDSTUK V.

DE SAMENZWERING

Raffles en zijn beide metgezellen hadden de tegenstribbelende Jim tussen zich ingenomen en voerden hem snel de gelagkamer uit, waar kreten weerklonken die weinig goeds voorspelden. Want Dick Slogan gaf dikwijls een rondje, hij zong goed, hij kon aardige wijsjes op de piano spelen en hij had dus vele vrienden.

— U hadt mij moeten laten begaan, graaf, riep de jonge pelsjager, nog bleek van drift en opwindung. Ik had de schoft moeten wurgen.

— Als graaf Panhurst je had laten begaan, Jim, zei Charles Brand op ernstige toon, dan zou je nu hier waarschijnlijk niet staan. Want die schurk had zijn mes al gegrepen en zou het je tussen de ribben hebben gestoten, als deze brave kerel hier niet tussenbeide was gekomen.

— Is dat zo, graaf ? riep Jim uit. Dan neem ik dadelijk terug wat ik net gezegd heb en ik ben u dankbaar, dat u tussenbeide bent gekomen. Maar ik had toch gelijk ? Geloof u niet ?

— Ik zou niet anders gehandeld hebben, Jim, antwoordde Raffles eenvoudig. En ga nu met ons mee, wij zullen op onze kamer eten. Je wilt toch onze gast wel zijn ?

— Graag, graaf. Om u de waarheid te zeggen, ik zou hier met tegenzin weggaan ; u kent Dick Slogan niet ; u weet niet waartoe hij in staat is, als hij het op een vrouw heeft voorzien. Ik vertrouw hem niet verder dan ik hem zie en ik zou er wel een eed op durven doen, dat hij niet van plan is, het hierbij te laten. Bedenk dat die brave oude man,

die van toeten noch blazen weet, in deze wildernis morgen met zijn dochter weer op reis wil gaan, naar de Bering Straat. God betere het ; dat wil zeggen, dat hij door een woeste streek moet trekken, met één inwoner op iedere vijftig vierkante kilometers, waar het leven van een hond je eigen leven kan betekenen, waar hij zelf zijn voedsel zal moeten schieten en ik wil gehangen worden, als hij een revolver van een tandenstoker kan onderscheiden. Bedenk verder welk een pracht gelegenheid dat voor die schoft zou zijn hen te volgen en... ik zie bloed voor mijn ogen, als ik er aan denk wat er dan zal kunnen volgen.

— Als je daar bang voor bent, Jim, dan zullen wij mijnheer Armstrong aanbieden hem te vergezellen, zei Raffles. Wij hebben echt niets te verzuimen en het komt er helemaal niet op aan, waar wij heengaan.

— Zou u dat echt willen doen, graaf ? riep de jongeman met schitterende ogen uit.

— Zeker, maar waarom zoudt u ons eigenlijk niet vergezellen ? Of kunt u hier niet weg ?

— De zaak is dat ik mijn vellen had willen bereiden en dan naar de oude vrouw had willen gaan in Fort Joekon. Maar zij zou het mij zelf kwalijk nemen, als ik een meisje in de steek had gelaten, waar ik erg veel van houd, ik hoef er nu zeker geen geheim van te maken, en daarom, als u het goed vindt, dan zal ook ik met dat grote kind meegaan, waarvan het eigenlijk een wonder is dat het nog leeft.

— Top ! Dat blijft dus afgesproken ! riep Raffles uit. Wij zijn met ons vieren en ik zou wel eens willen zien wie het onder die omstandigheden zou wagen het ons lastig te maken. En kom nu mee, wij hebben al een flinke maaltijd besteld en het zal ons genoeg doen, wanneer u bij ons wilt blijven.

Een kwartier later zaten de vier mannen, die op zo vreemde manier een verbond hadden gesloten, zonder dat de personen, die het betrof, er het minste besef van hadden, om de ruw bewerkte tafel, waarop een grote schotel met gebraden rendiervlees, rijst, een soort beschuit en ingemaakte groenten stonden, een weelderige maaltijd voor die streek, die besproeid werd met bier, dat een afstand van vele honderden mijlen had moeten afleggen, alvorens het deze plek bereikte.

En terwijl zij druk met elkaar spraken, werd beneden in de gelagkamer het rumoer hoe langer hoe heviger. Er werd gedanst en de voeten met de zware laarzen stampten op de holklinkende vloer, er werd gezongen en een paar keer was er weer een vechtpartij op het mes aan de gang en er vloaide bloed.

Omstreeks tien uur stond Jim op, om afscheid van zijn nieuwe vrienden te nemen, met de belofte, dat hij de volgende ochtend weer zo vroeg mogelijk zou terug keren, om alles voor de reis in orde te maken, want al scheen de oude Armstrong het doel van de reis geheim te houden, Cooper was vast besloten hem niet alleen te laten gaan. Maar Raffles hield hem bij de hand vast en zei :

— Ik heb je een voorstel te doen, beste Jim. Het gezicht van die Slogan beviel mij beslist niet, toen hij weer overeind krabbelde en ik ben er vast van overtuigd, dat je leven groot gevaar loopt.

— Laat hij maar opkomen, riep Cooper opgewonden uit.

— Nee Jim, het zal niet in een eerlijke strijd zijn, hij zal je proberen te doden. Hij lijkt mij juist een man om je verraderlijk vanachter een van de blokhutten neer te schieten, of je zijn

mes tussen de schouderbladen te steken.

— Maar het is volle maan. Hij zal nooit durven.

— Zeg dat niet. Het kwam mij voor, dat hij een man is tot alles in staat, hernam Raffles. Blijf vannacht liever bij ons in dit logement, waar je niet het minste gevaar loopt.

— Goed, ik blijf.

— Ik geloof, dat wij dus nu er verstandig zullen aan doen naar bed te gaan, wij zijn allemaal wat vermoeid en moeten morgen vroeg opstaan. Maar wacht, ik zal naar Howard gaan en hem zeggen dat u hier blijft ; het is beter dat je nu niet in de gelagkamer komt, vervolgde Raffles.

Hij ging de kamer uit, daalde de smalle trap af, niet veel meer dan een ladder en ging de gelagkamer binnen, waar nog druk gedanst werd, om aan Howard te gaan zeggen, dat Jim de nacht in zijn logement zou doorbrengen. Hij merkte heel goed dat hem menige vijandige blik werd nageworpen op zijn weg naar en van het buffet.

Hij vermeed evenwel zorgvuldig iedere aanleiding tot een twist, klom de trap weer op en vertelde Jim Cooper, dat alles in orde was, hij kon een kamer betrekken, naast zijn eigen, had Howard verklaard, die zijn geheel vrouwelijk personeel geen sekonde rust kon gunnen.

Zij namen nu allen afscheid van elkaar, trokken zich in hun kleine slaaphokjes terug, keken hun wapens goed na en deden de sluitbomen op de deur.

Het was zo fel koud, dat er niet aan te denken viel zich alle kleren uit te doen en zo ontdeden de mannen zich alleen van hun pelsjassen en trokken hun zware schoenen uit. Zo gingen zij op de harde bedden liggen, wikkelden zich in de wollen dekens en berenhuiden en sliepen gauw in, ondanks het nog altijd voortdurend gejeengel van de piano en het hartverscheurend gekras van de ontstemde viool, het voetengeklos en het geschreeuw der dronken gouddelvers.

Maar langzamerhand wist Howard de gasten buiten de deur te werken en het

werd stil.

Het kon omstreeks twee uur in de nacht zijn, toen Raffles, die een hele lichte slaap had, gewekt werd door een geluid, dat hij niet direkt kon thuisbrengen, maar dat waarschijnlijk het geblaf van een hond was geweest, dat direkt overging in een zacht gejang, alsof het dier op een zweeps slag onthaald was. Hij richtte zich iets op de elleboog op en meende ieder ogenblik het zachte voorbijglijden van een slee te horen, maar alles bleef doodstil.

Het was stikdonker in het kleine vertrek, dat overdag alleen licht kreeg door een vierkant luikje, dat 's nachts gesloten kon worden.

Gehoorgevend aan een innerlijke stem die hem scheen te waarschuwen, stond Raffles op, liep op de tast naar het kleine luikje, na zijn zware pels weer te hebben aangetrokken en opende het. Het maanlicht stroomde naar binnen en een ijzige koude werd direkt voelbaar. Voorzichtig boog Raffles het hoofd iets voorover en zag nu op een twintigtal meters afstand van het logement, een onbeladen slee stilstaan, met acht honden bespannen, die allen op de sneeuw lagen uitgestrekt, de koppen op de voorpoten rustend.

Er was in de hele omtrek geen levende ziel te bekennen en overal waren de lichten gedoofd. De hoofdstraat van de nederzetting werd slechts verlicht door drie petroleumlampen, op onderlinge afstanden van meer dan tachtig meter opgehangen aan touwen, die van huis tot huis dwars over de straat waren gespannen.

— Voor de drommel, wat kan dat te betekenen hebben? vroeg Raffles zichzelf af. Wat moet die slee daar?

Hij keek nog even naar buiten, in de helder door de maan verlichte straat en stapte toen in het vertrek terug. Heel voorzichtig en heel langzaam deed hij de sluitboom van de kamerdeur open en zette deze op een kier. Hij luisterde met inspanning, maar hoorde aanvankelijk niets. Maar toen leek het hem opeens, alsof hij een schurend of krassend ge-

luid hoorde, bijna onmerkbaar, maar dat toch voor zijn scherp gehoor duidelijk waarneembaar was.

Hij opende de deur nog wat verder en sloop op zijn dikke wollen sokken onhoorbaar de gang in, maar niet, nadat hij eerst zijn revolver in zijn zak had laten glijden. De gang maakte een eind verder een rechte hoek en liep, zoals Raffles wist, tenslotte uit op een raam aan de achterkant van het logement, dat uitkeek op de vlakte.

Hier ook hadden Armstrong en Silvia hun aan elkaar grenzende kamers en Raffles wist, dat de kamer van het meisje het enige raam had, dat zich aan de achterkant van het logement bevond.

Raffles bleef bij de hoek van de gang even staan, die volkomen donker was, zodat hij op de tast moest lopen, bleef opnieuw even luisteren en ging toen verder. In gebukte houding liep hij op het smalle raam toe aan het einde van de gang, hief voorzichtig het hoofd op en keek naar buiten. Door het heldere schijnsel van de maan was het zo licht, dat Raffles heel duidelijk twee mannen kon zien, die bij het lage hekje stonden, dat het achtererf van het logement omgaf. En verder zag hij nog het onder-eind van een ladder, die tegen de achterwand van het grote, houten huis geplaatst was...

In een oogwenk begreep hij alles.

Het moest Slogan zijn, die een nachtelijke schaking beraamd had, met behulp van twee van zijn vrienden.

Raffles begreep dat er geen sekonde te verliezen was. Hij wilde eerst naar de slaapkamer van het jonge meisje rennen en op de deur kloppen om haar te waarschuwen, maar toen bedacht hij, dat het hiervoor misschien te laat was en dat de ellendeling misschien haar vertrek al was binnengedrongen. En nog één enkele blik naar buiten overtuigde hem, dat hij andere maatregelen zou moeten nemen.

Want een man daalde de ladder al af met een zware last in de armen, waarvan de vorm onduidelijk te zien was, maar dat niets anders dan het lichaam

van Silvia kon zijn, de dochter van Armstrong.

Een ogenblik dacht Raffles er over het raam te openen en op de schurk te vuren, maar hij vreesde, dat hij daardoor misschien het meisje zou kunnen treffen. Toen bedacht hij zich ook niet langer, maar holde de gang in, klopte in het voorbijgaan op de deur van Jim Cooper, die dadelijk wakker werd en fluisterde hem door de dichte deur toe :

— Neem onmiddellijk je revolver en volg mij naar buiten, er is onraad. Maak zo weinig mogelijk lawaai en verberg je naast de kleine houtloods van het logement. Daar staat een slee. Je zult mij daar al vinden.

Raffles rende verder, daalde de trap af, opende de voordeur en stapte naar buiten, zich niet bekommerend om de ijzige koude van de sneeuw, die zijn slecht beklede voeten pijnigde. Hij liet zich voorover vallen en kroop, voor het gezicht van de twee mannen aan de achterkant van het huis verborgen, door een meterhoge schutting, zo vlug als hij kon naar de slee.

Daar gekomen trok hij het mes, dat hij zelfs niet in zijn slaap had afgelegd en sneed met een vlugge beweging de hoofdstreng door, waaraan alle acht honden bevestigd waren. De dieren hadden slechts even omgekeken, maar bleven rustig liggen, toen zij een vreemdeling zagen.

Vervolgens wipte hij over de lage schutting en verborg zich naast een kleine loods, waar het brandhout bewaard werd. Hij stond daar nog geen tien seconden of Jim Cooper was bij hem. De jongeman was erg opgewonden en begreep blijkbaar niets van wat er gebeurde.

— Maar wat is er dan toch aan de hand ? vroeg hij fluisterend.

— Ik zal het je zeggen, als je mij belooft, dat je je zult weten te beheersen en geen enkel geluid maakt.

— Ik belooft het u.

— Kijk dan.

En met enkele woorden vertelde Raffles de jonge pelsjager wat hij net ont-

dekt had. Maar ondanks zijn belofte nu moest Cooper zich inspannen om geen kreet van woede te slaken, toen Raffles zweeg. Krampachtig omknelde hij de kolf van zijn revolver en siste hees :

— Dat zal ik hem betaald zetten, dat zweer ik. Ik schiet hem neer als een dolle hond.

— Daar is het later nog tijd genoeg voor, antwoordde Raffles kalm. Nu zul je van je revolver geen gebruik kunnen maken, want de schurk draagt het meisje dat hij wil schaken in zijn armen, je zou haar evengoed kunnen raken.

— Maar dan zal hij met haar vluchten, voor wij het kunnen beletten, fluisterde Cooper.

— Daar is geen kans op. En stil nu, want daar hoor ik hem al aankomen.

Inderdaad, de hard bevroren sneeuw naast het logement kraakte zacht onder de zware schreden van iemand, die daar naderde.

Raffles en Cooper trokken zich zo ver mogelijk bij de kleine loods terug en hielden zich gereed om tussenbeide te komen.

Een ogenblik later kwam Slogan de straat in, nog altijd met het beweegloze jonge meisje in zijn armen, wier mond blijkbaar met een doek was dichtgebonen. Hij zette haar in de slee en ging toen naast haar zitten, terwijl zijn beide medeplichtigen snel rechtsomkeer maakten en zich in tegenovergestelde richting uit de voeten maakten.

Slogan was in zijn slee gesprongen, drukte met de ene hand het half bewusteloze meisje tegen zich aan, van wier gezicht slechts een klein gedeelte zichtbaar was en greep met de andere de korte zweep, die in de slee lag en liet haar door de lucht suizen, terwijl hij zacht een eigenaardig geklap met de tong liet horen.

Onmiddellijk waren de honden overeind en trokken aan. En zij zullen wel tot elkaar gezegd hebben dat zij nog zelden zo 'n lichte vracht hadden gehad, want de slee woog letterlijk niets. Zij waren er erg blij over en wilden hun blijdschap door grote ijver tonen. De

brave dieren liepen zo hard zij konden en waren in een ommezien uit het dorp verdwenen, nog voor Slogan, die in zijn onbeweeglijke slee zat, van verbazing en woede bekomen was.

Hij zat daar als een zoutpilaar, met de zweep in de hand en een wijdopen mond. Maar toen hij zijn spraak eindelijk terug kreeg, misbruikte hij haar dan ook, om een reeks vloeken uit te braken, die waarschijnlijk nog uit zijn studententijd afkomstig waren en die geen enkele trekhond, met een greintje eerbied voor zich zelf, zou hebben willen begrijpen en daarom had willen stil staan.

En op datzelfde ogenblik kwamen Raffles en Jim te voorschijn en stonden het volgende moment ieder aan een kant van de slee. Slogan, die zag dat de partij verloren was, greep naar zijn revolver en moest daarbij het meisje loslaten.

Zij zou uit de slee zijn getuimeld, als Raffles haar niet in zijn armen had opgevangen; spoedig maakte hij de doek los, waarmee zij gekneveld was. Silvia bleek helemaal gekleed te zijn, zoals het in die barre streken ook 's nachts gewoonte is en had alleen haar met bont gevoerde jekker uitgetrokken.

Intussen rekende Jim met Slogan af. Zonder een woord te spreken, sloeg hij hem met de vuisten midden op zijn gezicht, zodat de ellendeling achterover tuimelde en zijn revolver, die hij juist gegrepen had, hem ontviel. Jim had de zijne getrokken, maar toen hij zag, dat de andere nu ongewapend was, verzette zich zijn ridderlijke inborst er tegen, de

schurk neer te schieten. Hij raapte de hondenzweep op, deed een paar passen achteruit en hief zijn zweep op. De leren slag vloog door de lucht en trof Slogan in zijn gezicht; onmiddellijk vertoonde zich een bloedige striem, die van oor tot oor liep. Slogan slaakte een gebrul van pijn en woede, dol van wraakzucht, omdat zijn plan mislukt was en wilde zich opnieuw op Jim werpen. Maar een tweede vuistslag op de goede plek, deed hem ruggelings over zijn eigen slee in de sneeuw terecht komen.

Maar de beide helpers van Slogan hadden iets verdachts gehoord, draaiden zich om en zagen wat er gebeurd was. Zij keerden haastig op hun schreden terug en trokken intussen hun revolver. Een van hen vuurde onder het lopen, zodra hij Jim herkend had en de kogel vloog de jonge pelsjager rakelings langs het hoofd.

Met één enkele sprong was hij achter de slee en vuurde op zijn beurt. En zijn schot was raak. De man maakte een luchtsprong en viel toen met een rauwe kreet voorover in de sneeuw.

Toen zijn makker zag hoe de zaken stonden, drong hij niet langer aan, maar onttrok zich aan iedere nadere kennismaking, door met verrassende snelheid achter een van de huizen te verdwijnen.

Enkele ogenblikken later was Silvia het logement in gedragen en naar haar kamer gebracht, waar haar dodelijk ontstelde vader haar wachtte, opmerkzaam geworden door het gerucht van het gevecht en het schot en gewaarschuwd door de mesties.

HOOFDSTUK VI.

OP WEG NAAR HET NOORDEN

Het was tragisch en toch tegelijkertijd komisch, te zien op welke wijze professor Armstrong het bericht van de mislukte schaking opnam.

Hij had Silvia aan zijn borst gedrukt, overstelpde haar met liefkozingen en gaf er nijdig zijn verontwaardiging over te kennen, dat men niet direkt de politie opgebeld had.

Deze man met zijn kinderlijk hart en zijn volkomen gemis aan begrip van de werkelijkheid, verbeeldde zich in volle ernst, dat men hier als het nodig was een paar politieagenten kon laten aanrukken, zoals in New York, terwijl er hier honderden mijlen in de omtrek niet alleen geen agent van politie, maar ook geen telefoon te vinden was.

Hij hield zijn dochter stijf tegen zich aan geklemd en Raffles en Jim keken er zwijgend bij toe.

Toen kon de eerste zich niet langer bedwingen, maar zei op ernstige toon, terwijl hij zijn hand op de schouder van de geleerde legde :

— Neem het mij niet kwalijk, professor Armstrong, dat ik deze opmerking maak, maar hebt u er wel goed aan gedaan, een jong meisje als uw dochter naar deze wildernis mee te nemen, waar zij aan de grootste gevaren bloot staat, zowel van de kant van de mensen, als van de natuur ?

Armstrong keek op en aan de uitdrukking van diens gezicht zag Raffles al, dat dit grote kind zich die gevaren nooit goed bewust was geweest.

Ja, hij wist, dat het daar in het noorden koud was, erg koud, dat er weinig

mensen woonden, dat de sneeuw er gedurende acht maanden van het jaar de grond bedekte en dat men er dan met sleden moest rijden ; maar nooit had hij zich kunnen voorstellen hoe verschrikkelijk hier het leven was voor mensen, die hun studeerkamer maar zelden hadden verlaten en voor jonge, zachte meisjes.

En toen zei hij met zachte stem :

— Ik begin het nu ook in te zien, graaf. Het was verkeerd van mij. Mijn enige verontschuldiging is misschien, dat Silvia zelf er voortdurend bij mij op heeft aangedrongen haar mee te nemen en toch geloof ik, dat ik mijzelf wel alleen had kunnen redden.

Raffles schudde glimlachend het hoofd, verbaasd over zoveel naïviteit en op dat ogenblik sloeg Silvia de ogen weer op, keek een paar sekonden verwilderd rond en barstte toen in snikken uit, terwijl zij met de ene arm haar vader om de hals vatte en de vrije hand met een kinderlijk gebaar, waarvan zij zich de betekenis zelf niet bewust was, toestak aan Jim, die zich haastte het kleine, koude handje te grijpen.

Maar toen scheen hij zich te bedenken en stamelde verward :

— Eigenlijk heb ik die hand niet verdiend. Hier staat de man, die u gered heeft, ik... ik sliep als een os en als hij mij niet had wakker gemaakt... goede God, ik mag er niet aan denken. En u professor Armstrong, neem mij niet kwalijk dat ik zo brutaal ben, maar u hebt het aan graaf Panhurst te danken, dat u nu uw dochter in de armen kunt

drukken.

Armstrong, die zijn dochter teder over het blonde haar had gestreken, stond nu op, greep de rechterhand van Raffles tussen zijn beide handen, drukte ze met kracht en zei met een stem, die trilde van ontroering :

— Ik zal dit nooit vergeten, graaf. U vindt mij misschien een dwaas, een sukkel, die beter deed, in New York achter de kachel te blijven zitten, maar mijn Silvia is alles voor mij op de wereld, sinds mijn vrouw tien jaar geleden gestorven is. En ik voel nu ook, dat ik verplicht ben u te zeggen, wat mij hierheen heeft gevoerd, wat ik hier zoek, waarom u een man als ik, die niet eens op zijn dochter kan passen, in deze wildernis aantreft.

— Bedenk wel, professor Armstrong dat ik u niets gevraagd heb, zei Raffles waarschuwend. Ik erken, dat ik nieuwsgierig ben, waarom zou ik het verzwijgen, maar ik wil uw geheim niet kennen, als u het mij alleen vertelt, omdat ik zo gelukkig ben geweest u een dienst te kunnen bewijzen en u zich daardoor aan mij verplicht acht.

— Spreek niet zo, graaf, viel Armstrong hem op levendige toon in de rede. Ik geloof werkelijk, dat ik het u toch wel zou hebben verteld, want u bent een gentleman en ik geloof u te mogen vertrouwen.

— Dat kunt u, zei Raffles. Maar beware uw verhaal tot het dag zal zijn geworden en neem nu nog enige uren rust, tenminste wanneer u bij uw plan blijft, vandaag weer op pad te gaan.

— Ik erken, het is vrij bezwaarlijk, er zijn zeker moeilijkheden aan verbonden.

— Beste professor Armstrong, als u alleen gaat, dan keert u niet levend terug. Alleen zij kunnen dat wagen, die het land voortreffelijk kennen van klinsbeenen af, die alle verschijnselen kennen, die zich weten te behelpen en die gehard zijn door een langdurig verblijf in het hoge noorden. Gelooft u, dat u enige uren tevoren een sneeuwstorm kunt voorspellen ? Kunt u het

spoor van de mocassin op de sneeuw onderscheiden ? Weet u hoe u een ijshut moet bouwen ? Kunt u een sneeuwhaas schieten, hem zelf villen en braden ? Kunt u een strik zetten ?

— Nee, van dat alles ben ik slecht op de hoogte. Ik geloof wel, dat ik een revolver zou kunnen afschieten, als men hem voor mij laadde, maar dat is dan ook alles. Maar ziet u, als de nood drong, had ik een gids willen nemen, die het land goed kent.

— Nu, u zult er nu over vier kunnen beschikken, professor, want als u het goed vindt, dan zullen wij allemaal, onze vriend Cooper inclusief, op uw gevaarlijke tocht naar de Bering Straat meegaan.

Silvia had snel het hoofd opgeheven en er verscheen een warme gloed op haar gezicht, toen zij uitriep :

— Wilt u werkelijk met mij... met ons meegaan, mijnheer Jim ?

— Als u er niets op tegen hebt, miss Silvia...

— Iets op tegen heb ? Ik... ik weet niet hoe ik u er voor moet danken, zei het jonge meisje verlegen.

— Dan raad ik u aan, miss, daar nu over te gaan nadenken en nog wat rust te nemen, viel Raffles haar glimlachend in de rede. Er zal nu goed voor u gewaakt worden en niemand zal het weer wagen uw kamer te betreden. Ik zal u een bewaker geven, die u nergens meer vindt. Wacht hier een ogenblik.

Hij verliet haastig het vertrek, ging de trap af en liep door de smalle gang naar een achterdeur, die toegang gaf tot de verblijven van de honden.

Daar lagen zijn dieren rustig te slapen op het stro, maar hij hoefde maar even zacht te fluiten en onmiddellijk kwamen zij omhoog en kwamen kwispelstaartend om hem heen dringen.

— Nee, jongens, jullie kunnen nog een paar uren blijven slapen ; ik heb alleen Kid nodig. Kid, kom eens bij mij.

Een prachtige, grote wolfshond, bijna sneeuwwit, kwam op Raffles toe, ging op zijn achterpoten staan en wreef zijn lange snuit liefkozend tegen de wang

van zijn meester, terwijl de anderen grommend van jaloersheid toekeken. Kid verliet met Raffles de hondenstal en ging met hem mee de trap op. Raffles opende de deur van de slaapkamer van Silvia en zei, vrolijk op de hond wijzend:

— Hij zal op het kleed voor uw rustbank slapen en ik zou de man willen zien, die het raam zou durven aanraken of de deur, zonder dat hij woedend zou aanslaan. Kid, maak eens kennis met miss Silvia. Je moet goed op haar passen, hoor. Begrijp je dat?

Kid keek zijn meester aan op een manier, alsof hij zeggen wilde, dat hij er alles van begreep en zou doen wat men van hem verlangde.

Een kwartier later was het weer stil in het logement.

Het was al tamelijk laat in de ochtend en de laagstaande zon verlichtte met haar schuine stralen de geweldige sneeuwvlakte, toen de drie Engelsen, bijna tegelijk met Armstrong en zijn dochter, de gelagkamer binnentraden, waar zij Jim Cooper al vonden, die een uur vroeger dan hen was opgestaan en eens naar zijn huiden was gaan kijken.

Allen gingen aan een van de grote tafels bij het raam zitten en de mesties en de slonzige dienstmeid kwamen aandragen met het ontbijt, dat bestond uit een koek van geroosterde maïs, tarwebrood, gecondenseerde melk, een bord grutten en een hertebout, koud opgediend.

Het ontbijt was bijna geëindigd, toen Armstrong, die tot dusverre weinig gezegd had, zijn in perkament gebonden boek te voorschijn haalde en het aan Raffles gaf met de woorden:

— Kent u dit werk, graaf? Maar vertel mij eerst, kent u Latijn?

— Ja, professor, antwoordde Raffles glimlachend en ik moet het wel bekennen, want ik heb op de universiteit van Cambridge mijn graad als dokter in de geneeskunde gehaald.

— Zo, werkelijk? riep Armstrong verrast uit. Dan zijn wij in zekere zin collega's.

— U bewijst mij te veel eer, professor, antwoordde Raffles met een afwij-

zend gebaar.

Raffles had het boek opengeslagen en zag, dat het niet gedrukt, maar geschreven was, met die fraaie, gothische letters, zoals zij gebruikt werden door de monniken in de middeleeuwen, die het schrijven als een kunst beoefenden. De bladzijden hadden nog maar weinig geleden en het boek was voortreffelijk leesbaar, ofschoon het minstens vijf eeuwen oud moest zijn. Hij las enige regels, keek toen verwonderd op en zei:

— Dit is een werk van zeldzame oudheidkundige waarde, professor!

— Nietwaar! riep Armstrong uit. Het is een van de oudste aan aardrijkskundige ontdekkingen gewijde boeken, die er bestaan. Het is geschreven in het latijn van de geleerden en ik kan u niet zeggen hoeveel genoeg het mij doet, dat u het kunt begrijpen. Het is afkomstig uit de nalatenschap van een van mijn bloedverwanten, die er heel weinig waarde aan hechtte en die het zelf weer van een van zijn familieleden geërfd had. Maar toen ik het had doorgelezen, begreep ik direkt, dat ik een schat, een wetenschappelijke schat in handen had gekregen. Ik hoef u zeker niet te vragen of u van Plinius hebt gehoord? Maar nee, die vraag stel ik u niet. Natuurlijk weet u wie die grote Romeinse ontdekkingsreiziger is geweest. Welnu, dit boek vertelt, hoe Plinius een gedeelte van Azië onderzocht heeft, dat het dichtst bij de Beringstraat is gelegen en hoogstwaarschijnlijk is hij die straat zelf overgestoken en moet hij dus ook het gebied van de Kunjaken hebben betreden. Zeg mij eens, graaf, interesseert u zich in delfstofkunde?

— Heel sterk, professor, ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat ik op dat gebied volslagen leek ben. Mijn kennis gaat niet veel verder dan tot wat bijna ieder beschaafd mens weet, namelijk dat de aarde, voor zover wij nu weten, uit vijfenzestig vaste, onveranderlijke stoffen is samengesteld, waaruit alle andere als het ware zijn afgeleid. Ik zou u kunnen zeggen hoe de steenkool ontstaan is, ik weet een en ander van de verde-

ling in tijdvakken van het leven onze aarde, ik geloof zelfs, dat ik het tertiaire tijdvak wel zou weten te onderscheiden van het quartaire, ik weet wat gneis, schieffer en lava is, en ik weet verder, dat men twee grote formaties onderscheidt, de eruptieve en de sedimentaire, de eerste ontstaan door uitbarstingen, de tweede door verschuivingen en aanslippen.

— Maar dat is prachtig, graaf, riep Armstrong, blijkbaar erg verheugd uit. Dan zult u ook eerder kunnen begrijpen, dat ik, wat dit boek vertelt, volstrekt niet zo onmogelijk acht, als het aan leken moet voorkomen. Zeg mij eens, gelooft u zelf, dat er hier diamanten te vinden zouden zijn?

— Ik heb er nog nooit van gehoord, maar ik acht het echt niet uitgesloten, antwoordde Raffles, hoe langer hoe verbaasder.

— Wat is volgens u de grootste diamant ter wereld?

— Ik weet niet beter, of de grootste tot dusverre ontdekte diamant was de Cullinan, die in ruwe staat niet minder dan achthonderd karaat woog, in Amsterdam gekloofd werd in de fabriek van de heren Asscher, en waarvan het grootste stuk, dat voor de scepter van de koning van Engeland was bestemd, geslepen en wel nog altijd tweehonderdvijftig karaat woog, dat is juist eens zo veel als de beroemde Zuidster, die er in geslepen toestand maar honderdvijfentwintig haalde. Ik meen echter, dat jaren geleden bij de Rio de Oro, aan de Goudkust, een diamant is gevonden, die de Cullinan nog in grootte overtrof, maar daar weet ik verder geen bijzonderheden over.

— Ik zie dat u uitstekend op de hoogte bent, riep de geleerde opgetogen uit. Welnu, graaf, dit eigenaardige boek nu spreekt van het bestaan van 'n diamant in de streken van de Bering Straat, waarbij de beroemde Cullinan maar een speldenknop, wat zeg ik, een stofje, een atoom is. U kijkt mij verbaasd aan, ook u denkt, dat ik schromelijk overdrijf. Maar dit boek liegt niet, graaf, en Plinius

was een groot geleerde. Welnu, hij heeft op nauwelijks twintig dagreizen hier vandaan, met eigen ogen een diamant gezien, die op zijn minst honderdtachtigduizend karaat weegt. Plinius beschrijft de diamant als een reusachtige blok, door de invloed van de natuur, van de wind en van nog andere invloeden ontstaan van de doffe oppervlakte en schitterend met een bijna onverdraaglijke glans. De Cullinan werd op twintig miljoen geschat en de Cullinan is een onnozel steentje, een scherfje zonder waarde, vergeleken bij deze monsterdiamant, bij dit natuurwonder, bij deze reus uit het delfstoffenrijk, die ik moet en zal ontdekken, al zou het mij het leven kosten.

— En waar zou zich die steen, volgens Plinius moeten bevinden? vroeg Charles Brand.

— De vindplaats is niet precies aangegeven, helaas, maar in ieder geval moet het heel dicht bij de honderdzeventigste lengtegraad zijn geweest en bij de zestigste breedtegraad. De steen zou zich moeten bevinden in het eeuwige ijs en in een soort grot, aan de kust van de Bering Straat.

— Maar die streek is bewoond, professor, riep Brand uit. Denkt u dat het al niet lang bekend is?

— U zegt, dat de streek bewoond is, mijnheer, en ik moet u dat toegeven, maar de bewoners zijn mensen, aan wie het zelfs aan de meest primitieve beschaving ontbreekt.

— Maar mag ik weten, professor, waarom u niet liever tot de zomer gewacht hebt, om te proberen de steen te vinden? vroeg Raffles nu.

— De reden is heel eenvoudig, graaf, ten eerste kan men hier van geen eigenlijke zomer spreken, die daarginds bovendien erg kort duurt en dan is er een andere omstandigheid, die het volkomen onmogelijk maakt anders dan in de winter de steen te bereiken. Hij bevindt zich namelijk, zoals ik u reeds zei in een ontzaglijke grote grot en daarin stort zich, zodra de sneeuw en ijs gesmolten zijn, met donderend geweld een brede

waterstroom van een hoogte van meer dan zestig meter, die het volkomen onmogelijk maakt het onderaards gewelf binnen te dringen, en die zich daar ergens onder de grond op geheimzinnige wijze een doortocht baant, om zich in de Bering Straat uit te storten. Maar de vreselijke strenge winters in deze streken doen zelfs een kokende waterval bevriezen en dan is het mogelijk, gebruik makende van touwladders, in de grot af te dalen. U begrijpt nu zelf wel hoe het mogelijk was, dat het bestaan van deze wonderbaarlijke diamant eeuwen-

lang verborgen bleef. Maar ik, Armstrong, zal hem aan het licht brengen. En u zult in mijn roem delen en ik gun u dat van harte ; u hebt de eer en het leven van mijn dochter gered.

Raffles stond op en zei :

— Ik weet niet of wij zullen slagen, professor Armstrong, maar wat u daar gezegd hebt prikkelt ons allen om u behulpzaam te zijn. Ik weet niet of die diamant bestaat, of Plinius zich niet vergist heeft, maar wij willen het gaan onderzoeken. Op weg dus vrienden.

HOOFDSTUK VIII.

DE WONDERDIAMANT

Vier uur later trok een stoet van drie sleden, door gezamenlijk dertig honden getrokken, over de sneeuwvlakte en verwijderde zich snel van Yellow Creek.

In de voorste zaten Armstrong en Silvia. Het was zijn eigen slee, maar men had vier van de honden moeten vervangen door andere, want die vier bleken volkomen onbruikbaar te zijn. Men had de professor voor veel geld onbruikbare dieren in de hand gestopt.

Dan kwam de slee van Jim zelf, bepakt met dekens, eetketels, slaapzakken en twee tenten en als sluitstuk kwam die van Raffles, bijna uitsluitend met levensmiddelen, munitie, sterke touwen, houwelen en spaden bepakt.

Alle mannen liepen, daar zij de honden zoveel mogelijk wilden ontlasten en maakten daarbij gebruik van de sneeuwschoenen, zonder welke het bijna onmogelijk is, zich over vers gevallen sneeuw bij vijftiendertig graden vorst voort te bewegen.

De honden waren fris en goed uitgerust door twee dagen luieren en zij draafden dat het een lust was over de hard bevroren sneeuw.

Jim voelde zich de gelukkigste man ter wereld en om de tien minuten vroeg hij Silvia of zij wel goed zat, of zij niet te koud had, of de slee niet schokte.

De kou was fel, maar er stond zo goed

als geen wind, wat een geluk was. De slee schoof voort aan de voet van het Alaska gebergte met zijn uitlopers en Jim was van plan zover mogelijk de bevroren oppervlakte van Kojokuk te volgen om tijd te winnen.

Na twee uren bereikte men de oorsprong van deze zijrivier van de Joekon en de honden trokken de sleden nu gemakkelijk voort.

Om twee uur werd halt gehouden en in een ommezien had Jim een vuur aangesteld, met behulp van het droge hout, dat hij was gaan sprokkelen in het grote pijnboombos, dat zich langs de oevers van de rivier uitstrekt. Professor Armstrong keek toe, hoe hij vlug en behendig een sneeuwhaas stroopte, net geschoten, sneeuw schepte in een aluminium pan, het water boven het vuur aan de kook bracht en daarin inmiddels het vlees van de volgens de regels der kunst schoongemaakte haas, met wat zout, gedroogde uien en andere groenten deed.

Een half uurtje later verkondigde een prikkelende, aangename geur, dat de sneeuwhaas niets liever verlangde dan te worden opgegeten. Allen gingen om het vuur zitten, waarbij Jim wat droge takken en bladeren over de sneeuw spreidde, om Silvia het zitten gemakkelijker te maken en met smaak nuttigden allen de maaltijd.

De honden kregen een portie gedroogde vis en mochten zich verder te goed doen aan het karkas van de sneeuwhaas, dat zij in een ommezien tussen hun sterke tanden vermaald hadden.

Alles werd opgeladen en de tocht werd voortgezet.

Bij het vallen van de duisternis, verliet Jim het ijsdek van de rivier en richtte zich naar de voet van het gebergte, om daar een kamp op te slaan.

De tenten werden vlug opgezet, nadat het kampvuur was aangestoken, de dekens werden op de grond uitgespreid, de sleden werden tegen elkaar geplaatst, zodat zij een soort barricade vormden en de honden van hun tuig ontdaan, groeven zich dadelijk in de sneeuw en maakten zich een klein hol, dat zij met hun eigen lichaamswarmte op een draaglijke temperatuur brachten. Zij krabden de sneeuw over zich heen en al gauw was er niets meer van hen te zien, dan het uiterste tipje van hun neus en oren.

Kid was de enige hond van de dertig, die verlof kreeg, bij zijn meester in de tent te slapen, want men moest op zijn waakzaamheid vertrouwen.

Om half tien in de avond was iedereen in zijn tent naar bed, nadat Jim voor de laatste maal nog een armvol droge takken op het vuur had gedaan. En toen daalde de geheimzinnige stilte van de poolnacht over het kleine kamp.

Maar in het midden van de nacht stond Kid ineens op, met gloeiende ogen, de blinkend witte tanden ontbloot, het vel van de snoet in rimpels getrokken en recht overeind staande haren. Zijn instinct had hem gewaarschuwd, dat er gevaar dreigde. Hij sloop langzaam naar het voorhang van de tent en keek door een klier naar buiten in de nacht.

De maan scheen helder en het was zo licht, dat men tot op zeer verre afstand kon zien. Kid hief zijn kop op en snoof in de richting van de wind, met trillende neusgaten en woeste fonkelende ogen. Toen liet hij een luid gebrom horen, dat Raffles direkt wakker maakte.

Hij ging overeind zitten, sprak de

hond kalmerend toe, maar toen deze bleef grommen, wierp hij het zware dek van zich af, schoof het voorhang van de tent iets opzij en keek over de vlakke. Onmiddellijk klonk zijn bevelende, luide stem :

— Op de been, vrienden. Er dreigt gevaar.

Zijn scherp oog had in de verte een zestal sleden gezien met minstens twintig mannen, die snel dichterbij kwamen. Hij twijfelde er geen ogenblik aan, of het was Slogan met zijn vrienden, die zich kwamen wreken voor het gebeurde van de vorige nacht.

De stem van Raffles had zo luid geklonken, dat iedereen onmiddellijk wakker was. Jim had zijn geweer gegrepen, keek naar buiten en riep op woeste toon :

— Dat moet Slogan zijn, die schoft. Hij heeft ons spoor gevolgd en ik zeg u, graaf, dat het om ons leven gaat en dat wij goed raak zullen moeten schieten, want dat tuig zal niemand van ons in het leven laten. Zij zijn erger dan Indianen, erger dan wolven. Kom mee naar buiten. Nee, miss Silvia, blijf in de tent, u zou ons maar in de weg lopen. Blijf om Godswil kalm en houd ook uw vader bij u, dat is beter.

Henderson, nog slaapdronken, had ook vlug zijn geweer gegrepen en volgde nu het voorbeeld van Jim, die een kleine kist met geweerpatronen uit zijn tent trok en achter zijn hoog opgeladen slee in de sneeuw knielde.

Een paar sekonden later was het kleine kamp zo goed mogelijk in staat van verdediging gebracht.

De aanvallers waren toen op een afstand van nog geen driehonderd meter. Aan hun bedoelingen hoefde niet getwijfeld te worden, want snel achter elkaar kraakten zes of acht schoten en de kogels drongen met het geluid van een zweepslag in de sneeuw of sloegen met een eigenaardige weeë klap in de balen meel, waarmee de sleden beladen waren.

De vier mannen vuurden onmiddellijk terug en drie aanvallers vielen voorover, want de kogels van Jim en Raffles misten nooit en Charles Brand was ook een

voortreffelijk schutter. Bijna direkt hielden de aanvallers halt, zetten snel de sleden op een rij en doken er achter weg, maar niet zo snel of nog drie van hen hadden in het sneeuwdek moeten bijten.

En van dat ogenblik af werd er geregeld vuur in het kamp onderhouden. De kogels sloegen plat tegen het ijzerwerk van de sleden of drongen met een zui-gend geluid in het hout.

En reeds begon de toestand kritiek te worden, toen er onverwachts redding kwam opdagen, in onverwachte, maar afdoevende vorm. Want uit het oosten, blijkbaar aangelokt door het schieten, kwam een troep van minstens honderd wolven aanstormen over de vlakke, woest en uitgehongerd, die zich zonder aarzelen op de bende van Slogan wierpen. Zelfs op die verre afstand waren de vloeken en de kreten van de overval-len schurken hoorbaar. Zij hadden de strijd met de wolven moeten aanbinden en onophoudelijk knalden de schoten.

Maar enkele sleden begonnen al in be-weging te komen en spoedig volgden de anderen en de aanvallers vluchtten weg, zo snel hun honden wilden lopen, voort-durend vurend op de bloeddorstige, door de honger tot het uiterste gebrachte wolven. Een ogenblik later waren de sle-den uit het oog verdwenen, maar op de plaats waar zij gestaan hadden, was nu een wriemelende zwarte plek zichtbaar...

— Kom mee, beval Raffles op korte toon, misschien leven daar nog mensen, gewonden, en wij mogen niet toelaten, dat die monsters hen verscheuren.

Hij gleed met grote snelheid op zijn sneeuwschoenen over de vlakke, niet lettend op het gevaar. De anderen volgden hem en zij kwamen op een waar slagveld, waar een zestigtal dode wolven lagen en zeven lijken van mannen, voor het merendeel al afschuwelijk verminkt. Met een aantal goed gemikte schoten legden de vier mannen nog twin-tig wolven neer en de anderen, aange-grepen door vrees, sloegen op de vlucht.

Zwijgend keerden de mannen langzaam naar het kamp terug; aan begra-

ven van de lijken viel niet te denken, daarvoor was de grond veel te hard be-vroren.

Men vertelde de geschrokken profes-sor en Silvia niets van wat er was ge-beurd en het kamp werd vroeg opge-broken...

Twaalf dagen en twaalf nachten ging de reis verder en er gebeurde niets bij-zonders meer, tot de oevers van de dicht-gevroren Bering Straat waren bereikt, op een paar mijlen ten oosten van Kaap Prince of Wales.

Bijna een week had deze zwerftocht in deze woeste streek geduurd, toen om-streeks twee uur in de namiddag van een buitengewoon koude dag de profes-sor een kreet slaakte, die allen ver-schrikt deed opzien. Hij was rechtop in zijn slee gaan staan en zijn ogen glans-den, zijn hand sidderde, die hij uitstrek-te naar een punt in de verte, terwijl hij met bevende stem uitriep:

— Daar! Daarheen. Dat is de heuvel waarvan Plinius spreekt, riep professor Armstrong uit. Laten wij er direkt heengaan.

De al vrij vermoeide honden werden nogmaals aangezet en een kwartier la-ter was de voet van de heuvel bereikt. De beklimming van de top bleek uiterst moeilijk te zijn, maar men slaagde er toch in, met achterlating van de sleden en de honden, en met behulp van tou-wen en houwelen, de vlakke top van de heuvel te bereiken. De top had een door-snee van bijna een halve kilometer en juist in het midden gaapte een krater-vormige opening.

— Naar beneden! Naar beneden! riep professor Armstrong hartstochte-lijk, doodsbalek van opwinding.

Ook de afdaling in de krater ging met de grootste moeilijkheden gepaard, want de helling was steil, bezaaid met rotsblokken en glad van sneeuw en ijs.

De ontdekkingsreizigers, allen aan-gegrepen door dezelfde nieuwsgierigheid moesten nog verder afdalen dan zij eerst gestegen waren en nu stonden zij tenslotte op de bodem van de krater en

keken zwijsend, diep onder de indruk, om zich heen. Uit een van de wanden van de put, door 'n reusachtige opening, stortte zich een ijsmassa nog dieper omhoog en allen begrepen het : dit moest de waterval zijn, de onderaardse rivier, nu gestold tot een ijsklomp, waarover Plinius in zijn reisverhaal vertelde. De eigenaardige schemering, die op deze diepte heerste, maakte het schouwspel nog geheimzinniger en indrukwekkender. De bevroren waterval was minstens zestig meter breed en verloor zich daar beneden in de duisternis.

— Verder, verder ! schreeuwde Armstrong, buiten zich zelf van spanning en aandoening.

En de afdaling werd voortgezet. De mannen hadden puntige ijzers en ander klimmateriaal meegenomen, die zo diep mogelijk in de ijsmassa werden geslagen en waaraan de touwladders werden vastgemaakt, langswaar zij de afdaling zouden wagen.

Zij stonden nu op de bedding van de bevroren, ondergrondse rivier, die 's zomers met donderend geraas een weg baande dwars door het gesteente en nu tot een harde massa gestold was.

De meegenomen fakkels werden ontstoken en voorzichtig gingen allen de wijde spelonk in, waar over enige maanden de waterval zich met ontzettend geweld in zou werpen. Langzamerhand werd de spelonk wijder en ineens merkten zij, dat zij de flambouwen niet langer nodig hadden, want de duisternis maakte plaats voor een wonderlijke schemering, alsof er zich ergens in de verte een hele sterke lichtbron bevond.

Maar steeds verder drongen zij in de spelonk door, waarvan het verwulf nu nauwelijks zichtbaar was. De wanden weken steeds verder terug en glinsterden als kristal ; zij bestonden louter uit ijs, dat hier zelfs midden in de zomer niet smolt.

De fakkels wierpen, voor zij werden gedoofd, nog een laatste rode flikkering op die ijsmuur en toen trad de schemering in. Maar het werd steeds lichter, de spelonk maakte een bocht, en daar-

achter moest de geheimzinnige lichtbron zijn, die het verwonderlijke schijnsel verspreidde, waarvan de grot vervuld was.

Nog enige stappen en toen moesten allen even de ogen sluiten, zo verblindend was het licht, dat daar, op een afstand van ongeveer vijftig meter, in het midden van de spelonk straalde. Toen zij enigszins gewend waren aan deze straling, openden zij voorzichtig weer de ogen en keken...

Op een door de natuur gevormde verhevenheid van de bodem lag de ijsdiamant. Het gevaarte had een onregelmatige, enigszins uitgerekte vorm, als een reusachtig struisvogelei. De facetten waren duizenden in getal en van verschillende grootte ; ook hen had de natuur geslepen in de loop van honderdduizenden jaren.

Allen hadden hun ijsbrillen opgezet en waren nu beter bestand tegen het felle licht, dat de ijsdiamant uitstraalde.

Armstrong was zo ontroerd, dat hij niet in staat was, een woord te zeggen. Hij wilde nog enige passen dichterbij komen en toen gebeurde het onverwachte...

De geleerde droeg een zwaar houweel en zijn hand beefde zo sterk, dat het voorwerp hem ontglipte. Het viel met een luide slag op de bodem, honderdvoudig weerkaatst en onmiddellijk gevolgd door een explosie als die van een ontzaglijk kanon.

De luchtdruk was zo hevig, dat allen tegen de grond werden geworpen en toen zij zich weer hadden opgericht, stonden zij in het donker. Alleen heel in de hoogte drong het daglicht flauwtjes door een smalle spleet in de spelonk door. Maar van de ijsdiamant was niets meer te bespeuren, niets anders meer dan 'n hoopje grijs stof, boven op de rots, die hem eeuwen gedragen had.

Armstrong uitte een kreet van woede en teleurstelling. Hij begreep dadelijk wat er gebeurd moest zijn.

De diamant had daar honderdduizende, misschien miljoenen jaren in volko-

men rust gelegen. Niet het minste zuchtje had hem beroerd, geen enkel geluid was al die tijd tot hier doorgedrongen, zelfs niet het geweld van de onderaardse stroom, die zich uren hier vandaan, een weg door de grond baande. De val van het houweel had die onbewogen lucht heftig doen trillen en de samenstelling van de diamant had zich ineens totaal gewijzigd, de ontzettende spanning, in de steen opgehoopt, had zich een uitweg gebaad.

Het kostte moeite, de jammerende professor, die zich de haren uit het hoofd rukte, weg te voeren, nadat hij zich overtuigd had, dat de diamant tot koolstof vergaan was.

Er werd weinig gesproken. Alleen Silvia probeerde haar vader met lieve woordjes te troosten over het verlies, dat hij geleden had.

Uren later bereikten allen dodelijk

vermoeid de plek, waar de honden en de sleden in volkomen eenzaamheid waren achtergebleven. Het kamp werd opgeslagen. Maar die avond nam Jim, die een lange wandeling met Silvia had gemaakt, de geleerde verlegen terzijde en sprak stamelend :

— Professor, u bent vandaag 'n kostbare diamant kwijt geraakt en nu kom ik er u nog een vragen ; ik hou enorm veel van Silvia, zij stemt er in toe mijn vrouw te worden, wilt u ons uw toestemming geven ?

Armstrong greep met een zwakke glimlach de hand van de pelsjager en zei :

— Ik wist het al, mijn jongen. Silvia heeft voor haar vader geen geheimen. Als zij je hebben wil, neem haar dan en maak haar gelukkig. Maar twee kostelijke diamanten op één dag te moeten verliezen, het is hard.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Strijd om een Vrouw

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. *Het sombere geheim* door E. M. Barker. — 2. *Vuisten contra revolvers* door Clem Colt. — 3. *Grafsteen van een moordenaar*. — 4. *Schuldig*, beide door William Colt Macdonald. — 5. *Lasso*. — 6. *Tot het bittere einde*. — 7. *De Genadeslag*, alle door Gladwell Richardson. — 8. *Gangsters van het Westen*. — 9. *Met vaste hand*, beide door F. C. Robertson. — 10. *Dynamiet* door W.C. Tuttle. — 11. *Vergelding* door Frank Warner. — 12. *Bestemd voor de strop* door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266